SAYI
4

İRFAN VE İÇSELLİK DERGİSİ · SAYI IV

YAZILAR VE ÖTESİ

VE BENZETMELERLE ANLATTI...

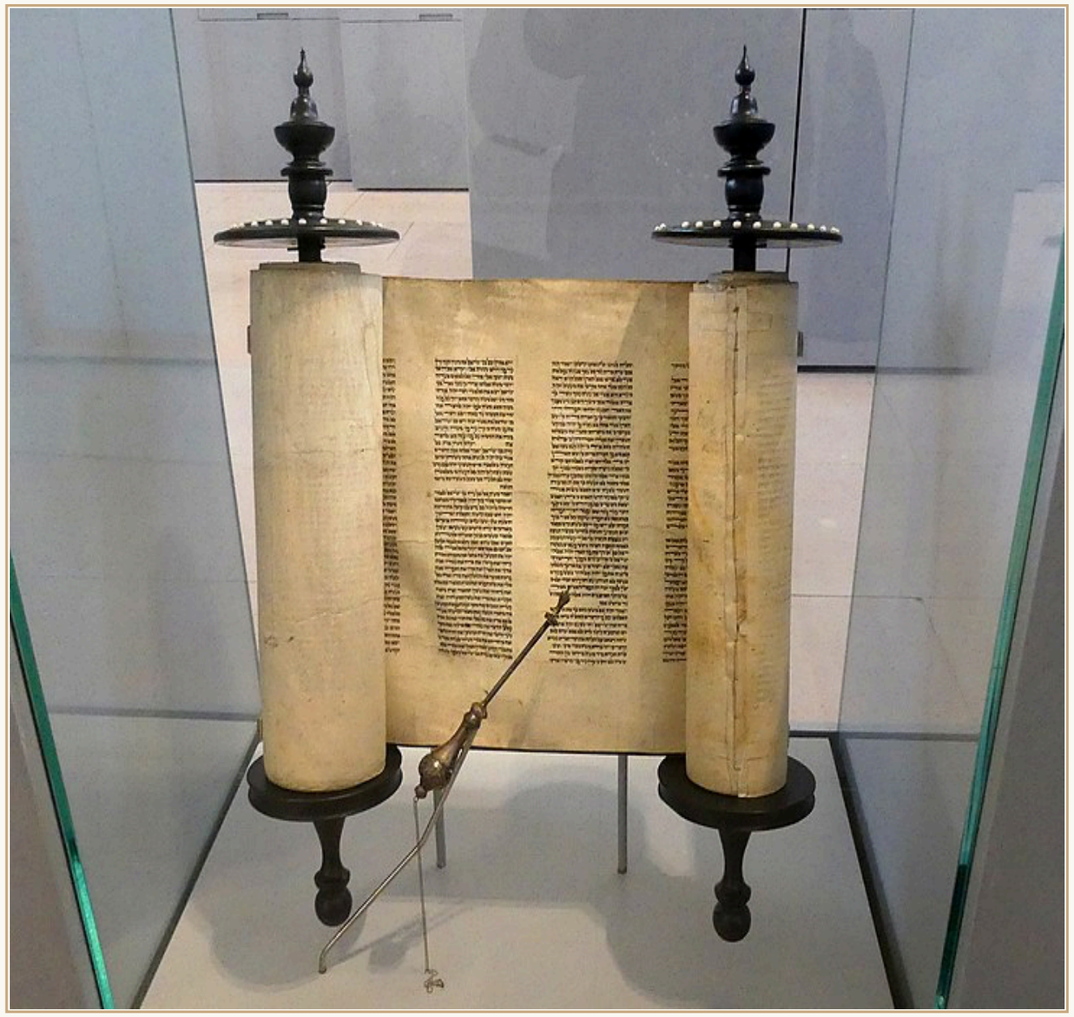

İRFAN VE İÇSELLİK

Mana Çalışmaları 4

Rev. Dr. T. Üçal

İRFAN VE İÇSELLİK · MANA ÇALIŞMALARI 4

İçindekiler

Yazılar ve Ötesi — Ve Benzetmelerle Anlatti...

1.	Giriş	Sayfa 3
2.	İsterim temiz ol! (Matta 8:1-3)	Sayfa 4
3.	Talep ve Buyruk (Matta 8:1-3; Yuh. 12:34)	Sayfa 5
4.	Işık, Öykü ve Gelenek (Matta 5:14; Luka 24:13)	Sayfa 7
5.	Derine ve Balığa (Luka 5:3-8)	Sayfa 9
6.	Ünvan ve Talebelik (Yuhanna 1:37-42)	Sayfa 12
7.	İki Temel ve Yola Tabi Olma (Matta 22:37)	Sayfa 14
8.	Yağ, Kandil ve Hiçliğe Dahil Olmak (Lev. 24:1)	Sayfa 16
9.	Buluşma Çadırı ve Yürümek (Çölde Sayım 2:17)	Sayfa 20
10.	Çağrının Üç Alanı ve Vizyon Farkı (Markos 3:13)	Sayfa 22
11.	Yokluğundan Vermek ve Sununun Ötesi (Luka 21:1)	Sayfa 25
12.	Egemenlik ve Süreçte Sınırlı Algı (Luka 9:57)	Sayfa 27
13.	Ezber Bozma ve Islahına Kaos (Luka 19:1)	Sayfa 30
14.	Çok Kaplar, Üstün Açılımı ve Gerçek Görme	Sayfa 32

Giriş

Talebeler gelip Mesih İsa'ya "Halka neden benzetmelerle konuşuyorsun?" diye sordular. Efendimiz Mesih İsa şöyle cevap verdi; " Göklerin Egemenliği'nin sırlarını bilme ayrıcalığı size verildi, ama onlara verilmedi Çünkü kimde varsa, ona daha çok verilecek, bolluğa kavuşturulacak. Ama kimde yoksa, elindeki de alınacak. Onlara benzetmelerle konuşmamın nedeni budur. Çünkü, 'gördükleri halde görmezler, duydukları halde duymaz ve anlamazlar.' Böylece Yeşeya'nın peygamberlik sözü onlar için gerçekleşmiş oldu: 'Duyacak duyacak, ama hiç anlamayacaksınız, bakacak bakacak, ama hiç görmeyeceksiniz! Çünkü bu halkın yüreği duygusuzlaştı, kulakları ağırlaştı. Gözlerini kapadılar. Öyle ki, gözleri görmesin, kulakları duymasın, yürekleri anlamasın ve bana dönmesinler. Dönselerdi, onları iyileştirirdim.' Ama ne mutlu size ki, gözleriniz görüyor, kulaklarınız işitiyor! Size doğrusunu söyleyeyim, nice peygamberler, nice doğru kişiler sizin gördüklerinizi görmek istediler, ama göremediler. Sizin işittiklerinizi işitmek istediler, ama işitemediler.-Matta 13:11-17

Tevrat'ın başından Vahiy bölümünün sonuna kadar bütün kadim yazılar, ilahi kollektif bilinç olarak asırların içinden süzülerek günümüze ulaşmış yazılardır. Bu yazılar, Tevrat öncesi ile günümüz ve sonrası arasında insanın içsel sorgulamalarına, arayışlarına, mana yolculuklarına bir nebze de olsa köprü görevi görmektedirler. Maddede başlayan yolculuk, önce insan topluluğuna belli bir düzeyde mana anlamında bir düzen sunmaya gayret etmiş ve daha sonra da bu düzenin, esas içsellikte olması gerekliliğini Mesih İsa'yla irdelemiştir. Bu son noktada artık Kelam insanda ifşa olmuştur. Yani yazı yüreğe yazılmıştır. Daha doğrusu yazı ve yazının müjdesi, kişinin kendi dar alanından kurtarılması, Mesih İsa'da her bir bireyin içselliğine taşınmış ve birey-Yaratan ilişkisinde parçadan bütüne doğru bir mana yolculuğuna davet edilmiştir. Amaç insanın yaradılış gayesine dönüşebilmesi ve değişebilmesidir.

Bu nedenle eldeki bütün bu kadim antlaşma ve yeni antlaşma metinleri, aralarındaki zaman, kültür, ortam, toplum ve yazar farklılığına göre ele alınmalıdır. Ve elden geldiğince esas orijinal söylemine göre değerlendirilmelidir. İnsanı, yaratılma gayesi olan Tanrı sureti konumuna taşıyacak insan olma prensipleri, ancak bu değerlendirmelerde ortaya çıkacaktır. İşte bize düşen bu esas verilmek istenilen prensipleri yaşam edinmek ve yaşanılan kültür, ortam ve toplum içinde doğalında yaşayabilmektir.

Efendimiz Mesih İsa'nın açıkça belirttiği gibi, yazılarda mana anlamında ve kişinin içselliğinde saran Işık (kutsal Ruh) ile içe açılabilecek sır ve semboller vardır. Ve bu sır ve semboller ancak içte anlam kazanacaktır. O nedenle yazılar, Ruh'un yönlendirişinde ve özellikle Efendimizin öğretilerinde üç aşağı beş yukarı ortaya çıkan düşüncesinde, içe alınmalı ve belli bir süzgeçten geçirilerek kendi doğalımızda, gerçekten yaşanılan çağın içinde, Işıktan ışık olan bir yaşam biçimi ile açığa çıkmalıdır. Böylesi bir yaşam, bütün ilahi kollektif bilinç verilerinin Mesih'te bireye indirgendiği ve her çağa uygun bir yaşam haline getirildiği bir "mana yoludur". Hedef, bağcı dövmek, insanlara din, dogma, şeriat üretmek değil, hedef üzüm yemek, yaşamı yaşam tadında edinip bütün insanlığın hayrına üretken ve haz dolu bir yaşam haline getirmektir.

Bu küçük sohbetler, böylesi bir bakış açısının bir ürünü olarak bizi parçadan, kendi Adem seviyemizden (benlik seviyesi), bütüne yani Mesih seviyesine taşımada yardımcı olabilmek amaçlıdır.

1

İsterim Temiz Ol!

(Matta 8:1-3 üzerine sohbet)

Mesih İsa, dağdan aşağıya halkın yanına indiği zaman, büyük bir kalabalık Efendimizi takip etmeye, ardı sıra gitmeye başladı. Tam bu esnada cüzzam hastalığına yakalanmış bir kişi yaklaşıp "Üstad, eğer sen istersen beni pak kılabilirsin" diye Mesih İsa'nın ayaklarına kapanıp yalvarmaya başladı. Ve Mesih İsa, elini o kişiye uzatıp dokunarak "isterim temiz ol!" dedi. Ve işte o cüzzam hastalığına yakalanmış ve kurtulma arzusundaki bu kişi, o an bu onulmaz rahatsızlığından kurtularak paklığına yeniden kavuşmuş oldu.

Mesih'in öğretileri yaşayan Kelam olarak hem o çağa hem de bu çağa hitap eden öğretilerdir. Hem fiziksel hem de ruhsal yaşamı kapsayan bu öğretiler, teori ve pratiğin birlikteliğinde sunulmaktadırlar. Bu nedenle Mesih İsa'nın kayda geçmiş bütün öğreti ve uygulamalarının dikkatli bir biçimde gözden geçirilmesi oldukça önemlidir. Yazılanların literal anlamları olabileceği gibi mecazi anlamları da söz konusudur. Çünkü mecazi anlatımlar, özellikle ilk yüzyılın öğretim teknikleri içinde önemli bir yer tutmaktadır.

Bu bölümde Mesih İsa'nın dua için yüksek bir yere çıkması ve ibadetini yaptıktan sonra halkın arasına inmesi bir anlamda Yaratan'la buluşması ve sonra halkla buluşması şeklinde bir çıkış ve iniş hareketliliğidir. Sanki burada ifade edilmeye çalışılan "haktan alınanın halka sunulması" gibi bir durumdur. Işıktan ışık olan Kelam, yukarıdaki birlikteliğinden kopup gelerek kendini aşağıya insanlara sunmuştur. Bu adeta üstte yaşayıp alta ışımadır.

Bu anlatıma göre Mesih İsa'nın üstten alta inmesinde bir cüzzamlı ile karşılaşması da oldukça önemli bir noktadır. Kadim yazılarda cüzzam, günaha yani hedefi vuramamış, alma arzusuna esir olmuş bir yaşama işaret etmektedir. Aynı zamanda cüzzam, dönemin önemli hastalıklarından da biridir. Burada hastalığın şifa bulması bir yana, kişinin cüzzamdan temizlenmesi ile anlatılmak istenilen daha üst mana anlamları da bulunmaktadır. Sürekli negatif olma, negatifi duymaya, kötü sözleri duymaya meyletme de kadim Yahudi öğretilerinde hep kişisel kirlenme olarak görülmekte ve bunun sonucu da yine cüzzamla ifade edilmektedir. İşte Mesih İsa'nın yüksekçe bir yere çıkarak Yaratanla kurduğu bağ sonucu yeniden aşağıya inmesi, halk arasına dönmesi ile özellikle cüzzamlı bir kişinin kendisine gelip "pak olmak" istediğini söylemesi arasında yazar bir bağ kurmak istemiştir. Kısacası yazar burada önemli bir mana öğretişi olduğuna vurgu yapmak istemiştir. Yaratanla kişisel düzeyde bağ, Işıkta birlikte olmak demektir. Dolayısı ile "mana yolundaki" Mesih talebesi Mesih'i içine edinmiştir. Bir anlamda Mesih'le bütünleşmiştir. O'nun her hareketi ve öğretisi kendisindende açığa çıkacak olandır. Işıkla bağı olan kişi yaşam içinde de bu ışığı yansıtacak demektir. Çünkü talebe Işığa kanal olandır. O zaman bu bağlamda mana yolu talebesi Yaratanla bağ kurduğu sürece ve Mesih'le bu bağı içselliğinde açtığı sürece hep hedefi vuramamış insan kardeşlerini, mecazi manada özellikle cüzzamlıları bu ışığa çekebilecek demektir. Bunun özellikle harika bir mana öğretisi olduğu metindeki cüzzamlının "şifa" değilde, özellikle "pak

olmayı” istemesinde oldukça nettir.

2
Talep

(Matta 8:1-3 üzerine sohbet)

Mesih İsa, dağdan aşağıya halkın yanına indiği zaman, büyük bir kalabalık Efendimizi takip etmeye, ardı sıra gitmeye başladı. Tam bu esnada cüzzam hastalığına yakalanmış bir kişi yaklaşıp "Üstad, eğer sen istersen beni pak kılabilirsin" diye Mesih İsa'nın ayaklarına kapanıp yalvarmaya başladı. Ve Mesih İsa, elini o kişiye uzatıp dokunarak "isterim temiz ol!" dedi. Ve işte o cüzzam hastalığına yakalanmış ve kurtulma arzusundaki bu kişi, o an bu onulmaz rahatsızlığından kurtularak paklığına yeniden kavuşmuş oldu.

Talep, eğer gerçekten samimi bir talepse ve hakikaten eksikliğin farkında bir talepse, durum her ne kadar vahim olursa olsun yerini bulacak olan bir taleptir. Talep önce talebin cevabının bulunduğu kaynağı kişiye getirecektir. Ve bu kaynak kişiye ulaştığı anda da, talep çok daha etkin ve içten bir yakarışla kendisini kaynağa ifade edecek ve karşılığını da alacaktır. Bu nedenle Efendimiz talebi özellikle "Yol'un" paralelinde olan istemi, ısrarla dile getirmemizdir. "***Dileğin alacaksınız***" şeklindeki sözleri, hep böylesi bir teşvikin sözleridir. Burada da üst seviyelerin bütün ışıklarını üzerinde taşıyıp, kendi doluluğundan sıyrılarak alt seviyelere ışımak için gelen Yaratan Kelamı Mesih'in o muhteşem çekimi, böylesi bir umutsuzluğu ve ışıksızlığı kendi farkındalığında yukarıdan uyandırmış ve talebi yürekten bir "edinim imanının" ifadesi haline getirmiştir.

Böylesi bir ifade de Yaratan-Mesih ve Mesih-Yaratan arasındaki Kutsal Ruh bağı, adeta Yaratan-İnsan, İnsan-Yaratan arasındaki bağı yaşam seviyesine taşımıştır. Ve bununla birlikte yaşamın zaten mucizeler bütünü olma gerçeğini, en umutsuz görünen görünümlerde bile aslında yaşam mucizesinin temelinde var olan mucizelerin sürekliliğini, bir kez daha vurgulamak istemiştir. "Üstad, eğer sen istersen beni pak kılabilirsin?" yani "Ben inanmıyorum, bunu yürekten biliyorum" gerçeğinde bir samimi "edinim imanıyla" talep burada dile gelmektedir. Ve hastalığı içinde kendi eksikliğinin farkında olan böylesi bir kabın, yüreğin böylesine dolmayı, dönüşmeyi ve değişmeyi arzulamasının karşısında, hem bu arzuyu karşılayacak olan esas kaynak kendisine ulaşmış, hem de o yürekten pak olmak isteğine yani yürekten talebine cevap verilmiştir.

"Ben inanmıyorum, biliyorum" sözü oldukça güçlü bir edinim imanı işaretidir . Bu tarz bir "edinim imanı" yani "bilme" gönül ehli için ifade edilemez içselliğin, aslında içte ve içten ifadesidir. Yani bir anlamda Mesih'in, saran Işık olan o mukaddes Ruh'un rehberliğinde gönle dolması, gönülde ifşa olması, kendini açması ve yine Ruh'un teşvikinde giyinilmiş olması hep bu "edinim imanıdır”. Bu durum için tespitinde "bilmedir". Bu dışta çoğu zaman idrakle yani bir doktrinle ifade edilemez ama ilahi bir aşkla ifade bulur. Bu aşk, Yaratan'ın Mesih'inde ve Ruh'unda sevgi ve ihsan karakterinde kişide açılır. Ve talebin içtenliğinde, ”alma arzusunun" doruklarındaki yaşam çürümüşlüğüne işaret olan “cüzzam"sonunda muhakkak paklığı bulacaktır. Burada üstün dokunuşu, altın çürümüşlüğünün yegane çaresidir. Ama bu çare, ancak altın buna

uyanması esasında ve talebinde çaredir.

3
Buyruk

(Yuhanna 12:34-35 üzerine sohbet)

Efendimiz Mesih İsa şöyle buyuruyor; size yeni bir buyruk veriyorum; birbirinize sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin. Eğer birbirinize böylesi bir sevgi ile yaklaşırsanız, etrafınızda bulunan insanlar da böylesi bir muhabbeti görerek sizlerin benim talebelerim olduğunu anlayacaklardır.

Sevgi kelimesi, muhabbet kelimesi, aslında her zaman öne çıkan ve bir çok insan tarafından yakinen tanınan, yakinen bilinen bir kelimedir. Esasında sevgi, tek başına, tek taraflı beklentisiz vermede kendini ifade eden bir kelime olmakla birlikte, muhabbet kelimesi biraz daha beklentisizlikte karşılıklı bir sevgi paylaşımını ifade eden bir kelime olarak karşımıza çıkmaktadır. Yani bir anlamda, “benim sen, senin ben” olabilmem, hiç değilse buna niyetlenmiş olmam gerçeği, muhabbet kelimesinde biraz daha derin ve içten bir biçimde irdelenmiş olmaktadır. Hiç kuşkusuz sevgi, elbette farklı dillerin kendi dağarcığında ve belki farklı ifadelerle daha da derin anlatılmaya çalışılmış olabilir. Mesela eski Yunancada “Agape” kelimesi, daha ziyadesiyle “karşılıksız yani herhangi bir beklenti olmadan” sevme anlamında sevgiyi bir kelime ile ifade eder. Ve çoğu zaman, Efendimiz Mesih İsa’nın da zaten ortaya koymak istediği, anlatmak istediği böylesi bir sevgidir. Ve bu ifade sadece “sevgi” sözcüğü ile dilimize aktarıldığında adeta bu sevgi, sanki biraz sıradan bir sevgi halini alırmış gibi olmakta ve anlam kaybetmektedir.

Aslında böylesine bir sevgide, “benin Ben’de sen” olması hakikatinde bir Mesihi seviye ışıması olduğuna göre, bu bizim dilimizde tam anlamı ile “ilahi sevginin” ışıması ve dolayısı ile böylesi bir temelde “ilahi aşktır”. Ve ilahi aşk, hem seven hem de sevileni bir anlamda bir şeyleri karşılıklı paylaşmaya taşır. Yani aşk seven ve sevileni muhabbet dediğimiz noktaya taşır. Ve burada artık “aşk” kendini ifade edilemez ifadeler içinde, kelimelerin işlemediği bir seviyeye teslim eder. Bu muhabbet, artık sözde değil, özde ifade bulan bir muhabbettir. Ve Efendimiz Mesih’in uğruna canını verdiği “sevgi” kelimesi kendi kendini ifade eden ve bir çok yolları olan “ sessizliğin sesi” haline gelir.

Peki, bu neden yeni bir buyruktur. Aslında herkesin asırlardır bir yolla bildiği, özlediği bir kavram, nasıl yeni bir buyruk olur? Bu şundandır; insanlar kendi benliklerinin alma arzusunda hep kendilerini kendilerine kilitlemişlerdir. Yani “acılar yolu” üzerindeki yürüyüşte bir anlamda içimizde her türlü buyruk, esasında “benliğin” kendi kendini kendine kilitleyen kendi buyruklarıdır. Maalesef, dünya ve hatta bir çok inanç bu kadar sevgiden, muhabbetten bahsettiği halde, çoğu zaman bütün bunlar bir edebi söylem ya da arzulanan anlık bir hayal olmanın ötesine geçememektedir. Bu nedenle bir anlamda “putperestliklerimiz” olan bizim ilizyonlarımızda oluşturduğumuz buyruklarımızın üstüne çıkıp, “ilahi aşkı” yeniden ele alabilmemiz için Efendimiz Mesih İsa bize “acılar yolu” üstünde “mana yoluna” has yepyeni bir buyruk vermektedir; “Birbirinizi sevin”. Yani “ilahi aşkı”, beklentisiz sevgiyi kendi benlik algınız üstünde yaşam edinin, yaşama giyinin. Ki bu,

sizin böylesi bir aşkta Mesih seviyesine talip olduğunuza işaret olsun. Ve bir çoklarına "mana yolunu" sunsun.

4

Işık

(Matta 5:14-16 üzerine sohbet)

Dünyanın ışığı sizsiniz...kimse kandil yakıp tahıl ölçeğinin altına koyup kandili gizlemez. Tersine, yaktığı kandili kandilliğe koyar ve böylece evdekilerin hepsinin aydınlanmasına vesile olur. Sizin ışığınız da insanların önünde öyle parlasın ki, insanlar sizlerin beklentisiz iyi işlerinizi görerek o yüceler Yücesi O'lanı yani göklerdeki Baba'yı (Yaratan düşünceyi) yüceltsinler.

Işık, başlangıç arzusudur. Yaratan düşüncenin "Işık olsun" sözündeki mutlaktan kopup gelen Yaratanda yaratma gücü, yaratma olgusudur. Işık, başlangıç olduğu gibi başlangıçların da başlatıcısıdır. Ve bir başka tabirle aslında yaratma hazzıdır. Işık, var olmanın yoklukla çelişmesindeki çekişmenin ışıması ve bu ışımada Yaratanın yaratılanda kendini anlamlandırmasıdır. Ve bu muhteşem anlamlandırmada alma arzusunun beklentisiz verme de "sevgi ve ihsan" karakterinin yansımasıdır. Ve bu bir tarafta Yaratan düşüncenin sureti olarak ışımakken, bir tarafta işlevi olan saran Işık yani kutsal Ruhta hayattır. Ve "acılar yolunda" ışık maddeyi ışıtan bir aydınlatma aracıdır.

"Mana yolunda" ise Işık, ruhları aydınlatan,"Sevgi ve İhsan O'lanın" yaratma hazzını ve yaratma nurunu insana ulaştırandır. Ve nur O'dur. O nurdur. Ve O'ndan olanda nurdan nurdur. Ve yürekte yerini bulur. Çünkü "nur" aslında suret için vardır. Ve suret nurla buluştuğunda, ışıyan artık Mesihtir. Ve Mesih "Suret" demektir. Ve böylece "Işık" kaynağından ışımasında artık bende ışıktır. Bense ancak Mesihte. Bu birliktelikse Yaratan'ın "ışık olsun" sözüdür. Ve dünyaya ışıktır.

Kısacası bendeki "Ben ve Ben'deki Mesih saran Işıkta artık dünyaya Işıktır. Ve Işık her bir zerrenin efendisidir. Önünün kesilmesi ve saklanması mümkün değildir. Ve böylesi bir ışıma, "kanal olma" demektir. "Kanal olmak" suretsizleşmektir. Suretsiz olan o muhteşem Yüceliğin gönderdiği sureti giyinip, surette "Suretsiz olana" yürümektir. Yürüyüş ise, saran Işığa göre Mesihte yükselmektir. Ve bu yürüyüş aslında üstedir, ama alttadır. Bu yürüyüş altta daha da alta ilerlerken, üstte daha da üste ilerlemektir. Ve bu ilerleme, aslında nurun ışımasındaki tükeniştir. Mum yanar, ışık parlar ve bu parlama evdekilerin hepsi içindir. Ve evdekilerin hepsini kucaklar. Her ırktan, her dilden, her inanıştan kısacası Yaratan'dan olanı kucaklar. Ve bu yanma sürekli işlemedir. İşleme Efendimiz Mesih'in tabiriyle "***biz değersiz kullarız, sadece yapmamız gerekeni yaptık***"-Lk.17:10) diyebilmektir. Elbette "İşleyen demir ışıldar" misali işlemek her ne kadar tükenişse, bir o kadar da yükseliştir.

Yükseliş "sana" yükselişte aslında O'nadır. Ve ağırlığın temeli "beni Ben'de" terk ediştir. Bu ışıklara ışık katar ve ışığı nura boğar ve ışık parıldadıkça parlar. Ve insanlar beklentisizlik içinde, Mesihleşmişliğin saran Işıktaki görkemini gördükçe sorar. Böylesi maddeye gömülmüş insanlık içindeki böylesi bir vermenin nedenini arar. İnsanlar kendi kendilerini mahkum eden karanlıkları içinde karşılarına çıkan ışığı çok uzaktan bile

algılar. Ve Işık görevini yapar, işler ışıldar ve insanlar esas yaratılma gayelerinin suret olma gerçeğinin arayışında durmadan sorarlar. Bu sorma kaynağın çekimidir. Ve bu sorma Yüce O'lana yücelik katar.

5

Öykü ve Gelenek

(Luka 24:13-16 üzerine sohbet)

Diriliş sonrasında talebelerden ikisi..Emmaus denilen bir köye doğru gidiyorlar ve Yeruşalim'de olup bitenler üzerine kendi aralarında konuşuyorlardı. O esnada Efendimiz Mesih İsa yanlarına gelip onlarla birlikte yürümeye başladı. Fakat ne yazık ki, talebelerin gözleri Efendimiz Mesih'i tanıma gücünden yoksun bırakılmışlardı.

Talebe olmak sürekli bir yolun yolcusu olmaktır. Bu yolda önce Mesih'i izlemek ve sonra Mesih'in sizi izlediği bir seviyeye gelmek vardır. Bu ikinci seviyede artık Mesih bendedir. Ve "ben" Mesihtir. En azından böylesine bir iç içe olmaya çağrı vardır. Birçok talebe için, işte böylesi bir seviye oldukça zorludur. Çünkü daha önce görsel anlamda sadece dışta olan kurtaran, artık içtedir. Oysa esas anlamda kurtarış, ancak Yaratan'ın "Sevgi ve İhsan" karakteri olan kurtaran kelimesi, Mesih İsa'nın içe edinilmesindedir. Fakat bu, hep dışın içte değerlendirilmesi algısına alışkın talebeler için oldukça zorlu bir durumdur. Esas olması gerekense için dışı değerlendirmesidir. Böyle bir olgu içinde hep "alma" kavramı üzerinde inşa edilmiş yaşamların, yani "Adem seviyesinin" illa Yaratan'a suret olma seviyesi olan "Mesih seviyesine" dönmesi esas olmalıdır. Yani artık mana yolu yolcusu, "Mesih yüreği" ile birlikte "saran Işıkta" yola yalnız devam edecektir.

Fakat genel eğilim, yukarıda da değindiğimiz gibi dışın içte değerlendirilmesidir. Yani mana yoluna çıkılmış olunsa bile, olaylar hep görsele göre algılanma ya da yazılar arasına sıkışmış anlamlarında değerlendirilmeye tabi tutulmaktadır. Bir anlamda öyküler ve gelenekler, daha doğrusu geleneklerde oluşturulan beklentiler, gönül gözümüzü kör etmekte ve içten dışa bakış yerine, dıştan içe bakışı bize adeta bir olmazsa olmaz haline getirmektedir. Bu durumda Mesih'i izlerken önümüze açılan bu yepyeni içsel seviye, diriliş sonrasındaki o manevi yükseklik bir anlamda bize görünmez olacaktır. Hatta "madur" olma hissi ile gelinen seviye öncesindeki ilerleyiş bile bir anlamda sanki gözden çıkarılmış olacaktır. Oysa her yeni seviye kendi içinde yeniden Mesihi seviyeye çıkarılmak için önümüze serilmektedir. Çünkü kişinin kendi "alma arzusundan" ve madde içinde kendi dar alanına mahkumiyetinden, esas yaratılış gayesi olan surete dönüşü için böylesi bir yükseliş seviyesinde,"***yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olarak değiştirilmesi"***- 2.Kor.3:18- esastır.

Zaten Efendimizin "yoldaki talebeleri" ile, bu yeni seviyede bir kez daha karşılaşması bu nedenledir. Mesih İsa bir anlamda onlara, böylesi bir dönüşüm ve değişim yolu üzerinde, her gelinen noktada, yeniden "Mesih seviyesini" yakalamaları gerekliliğini bildirmek istemektedir. Aksi takdirde "öyküler ve gelenek" aynı zamanda bir maduriyet hissi uyandıracak ve şüpheler içinde kıvranan talebeyi gerisin geriye bir önceki seviyeye itecektir. O zaman böylesi bir geriye itilişte "yolun talebesi" değil, "zorun talebesi" olma gerçeği karşımıza çıkacaktır. Oysa "Yoldaki Talebeler", "yücelik üstüne yücelikle" her yeni seviyede Mesih'i yeniden tanıyıp devam edenlerdir.

6

Işık ve Tekne

(Luka 5:3-5 üzerine sohbet)

Efendimiz Mesih İsa sahilde bulunan iki tekneden Simun'a (Petrus'a)) ait olanına binerek biraz sahilden açılmalarını rica etti ve aynı zamanda da sahilde toplanmış bulunan halka ders vermeye devam etti. Konuşmasını tamamladıktan sonra Simun'a "Derin sulara açılın, balık tutmak için ağlarınızı atın" dedi.

Her bir yaşam aslında kişinin kendi kendine oluşturduğu dünyasının ifadesidir. Bir anlamda yaşam sanki bir teknedir. Ve tekne içindeki rutin yaşam biçimleri, zaman zaman bizi eli boş bir sahile doğru çeker. Ve sahilde, adeta yaşamın içinde elimizden geleni yapmış olduğumuz düşüncesiyle ağlarımızı temizler ve bir başka anlamda yaşamı yaşamayı, en azından o yaşadığımız an için bırakır dururuz. Oysa Işık hiç yerinde durmamaktadır. Efendimiz Mesih'te bize ışıyan o muhteşem Işık, aslında dünya üzerindeki kısa hizmet süresinde dahi hiç durmaksızın bu ışığı sunabileceği bir çatlak arayıp durmaktadır. Çünkü ışık, küçücük çatlaklardan bile geçme yeteneğine ve karanlığı yenme gücüne sahip muhteşem bir enerjidir. Yeter ki, yaşam ışığı için her bir ruha verilmiş ama bir türlü fark edilemeyen küçük ışıklar kendini karartmasın.

Simun için bu çatlak, yani ışığa olan özlem, aslında ağabeyini izleyerek Efendimizle ilk karşılaşmasında kendini göstermiştir. Ve bu ikinci karşılaşmada ise, Efendimizin sahilde bulunan iki tekneden birini seçmesi aslında bir tesadüf değildir. Çünkü bu ikinci tekne, bu ikinci yaşam, bir diğer anlamda "kendi özgür iradesinde" yani yaşamı ya da ölümü, bir diğer anlamı ile maddeyi ya da manayı seçme özgürlüğünü Simun'un kullanmasının sonucunda, Işığın çatlaktan içeri girmesine güzel bir örnektir. Ve bu örnekte artık Mesih doğrudan bu çatlaktan içeri girmekte ve Simun'un teknesini, Simun'un yaşam kabını, yani kalbindeki açtığı ilk karşılaşma noktasından içeri girerek Simun'un gönlünü doldurmuştur.

Şimdi bu noktada Efendimizin girilen bu gönülden yani tekneden, yeniden halka yönelmesi, hem tekneye hem halka hitap etmesi de, büyük bir anlam kazanmış olmaktadır. Burada verilen ders nedir? Burada konuşulan konular nedir? Bunların tam net bir açıklaması olmamakla birlikte, burada vurgulanan, Işığın girdiği yaşamların hem içe hem dışa konuştuğu gerçeğidir. Yani Mesih seviyesi, en ufak bir ışımasında dahi hem içedir hem dışadır. Ve ancak bu etkinlik suyun üstünde olan bir etkinliktir. Su yargıdır. Su bir anlamda Adem seviyesini helaktır. Su aynı zamanda bir başlangıçtır. Hayattır. Su yeni yaşamdır. O zaman bu nokta, hem başlangıç hem sondur. Yani tekne dünya ise, Simun bu dünyasına ışık hüzmesi için küçük bir adım atıp kardeşi arkasında Mesih'le karşılaşmış olandır. Bu karşılaşmanın ardından bu ikinci karşılaşma bir hareketlilik başlatmıştır. Bu hareketlilikte yaşama gelen ışık, aslında önce içe ve dışa öğretendir. İç ve dış doğrudan talebeliğe, Mesih talebeliğine davet edilmektedir. Talebelik ise, ağlarını yani yaşam fonksiyonlarını, en ufak bir işlevsizlikte kenara çekilip yıkamamaktır. Yani talebe gayretle dar kapıdan geçmeyi ve mucize yapmayı değil de mucize yaratmayı talep edendir. Bu

mucize ise Yaratan'ın "sevgi ve ihsanında" derin sulara açılmada ve balık tutmak için ağları bir kez daha yılmadan sonsuzluğa atmadır.

7

Derine ve Balığa

(Luka 5:5-6 üzerine sohbetle)

Efendimiz Mesih İsa konuşmasını bitirince Simun'a (Petrus'a) "Derin sulara açılın, balık tutmak için ağlarınızı atın" dedi. Simun ise; "Efendmiz, bütün gece gayret gösterdik fakat hiç bir şey yakalayamadık, buna rağmen madem ki sen diyorsun, ben de öyle yapacağım."

Herkes için hayat, esasında o kişinin kendi tecrübe ve yetki alanıdır. Yani bir anlamda her hayat sahibi, kendi kendinin uzmanıdır.Ve böyle bir durumda doğal olarak kimse kendi hayatına müdahale edilmesi taraftarı değildir. Hele hele, bir meslek erbabı, meslekten bihaber herhangi bir şahsın, ne kadar da bilgili olursa olsun işine karışmasını elbette istemez. Bir anlamda Simun'un Mesih'le birlikte yaşadığı bu tecrübede, başlangıçta durum böyle gibi görünmektedir. Balıkçı olan, bu mesleği bilen Simun'dur. Bu meslekte gayret gösterende ama Mesih İsa, bir mana rehberi, bir hoca olarak balık tutma mesleğinin ayrıntılarını bilecek değildir. Normal dünya bakış açısında bu gerçektir. Ama burada verilmek istenilen aslında balık ve balıkçılık ötesinde asırlardır insanın içselliğine aradığı bazı manalara cevap vermektir. Bu nedenle her yazılanı iki taraftan okuma gayreti şarttır. Yani hem yazıldığı şekli ile, hem de yazılanın ardında verilmek istenen ile.

Tekne, bir dünyadır. Işık teknemize geldiği zaman artık yaşam aynı döngüsünü yitirir. Bu döngünün yitirilmesi için esaslı bir mana çalışmasına ihtiyaç vardır. Bu mana çalışması hem içe çalışma hem dışa çalışma olmalıdır. Yani içle dış, dışla iç bir olmalıdır. Ve böylesine bir çalışma her defasında bizi biraz daha derine doğru yönlendirmelidir. Zaten çalışma su üstünde, yani hem yargı hem de yeni bir başlangıç algısı üzerinde olmalıdır. O zaman böyle bir algı temelde olduğu sürece, yaşamı, yani tekneyi ileriye, daha derine doğru taşımak mümkündür. Ve sadece derine gitmenin tek başına bir anlamı yoktur. Derine gitmek manada derinleşmek, yaşama Yaratan'da Mesihi anlam kazandırmak ve Ruh'la devam etmek aslında derine ağ atmakla, yani bu gidişi fonksiyonel hale, işler hale getirmekle mümkündür. Burada derin Mesih seviyesidir. Ağ atmaksa, saran Işık "kutsal Ruh'la" işlemektir. Ve bu işleyişte balık, ”bereket”anlamına geldiği gibi yaşamı aktive etmedir. Bir anlamda yaşamı Yaratan suretine dönüştürmektir. Bunu yapacak olan insandır. İnsan konuşan seviyedir. Ve insan Mesih olduğu an aslında surettir.

Yalnız böylesine bir manevi ilerleyiş acılar yolunun etkinliğini yani maddede kalma alışkanlığının üzerimizde olan ağırlığını ve yerçekimini daha da hissetmemize neden olur. Bu da bir anlamda bizim pasiflikte, rutinde kalmada, rahat alanımız içindeki ikinci bir şansa yol veremeyişimizdeki kararlılığımızdır. Yani "gayret" ettiğimiz ve "sonuç alamadığımız" iddiası bizi acılar yolunun umutsuzluğunda bir başlangıca iter. Fakat önemli olan umutlu yada umutsuz başlangıçlarımız değil, başlangıç noktamızda, teknemizde Işığın olup olmamasıdır. Ve bu ışığın içimizdeki küçük ışıkları ışıtıp ışıtmamasıdır. İşte bu noktada biz her ne kadar tecrübe edip sonuç alamadıysak da yeniden denemek hiç denememekten çok daha değerli, çok daha önemlidir. Kaldı ki, bu kez ağın atılma sebebi "balık tutma" sebebidir. Bu hakiki niyetle ve ışıkla başlangıçtır.

8

Uzak Dur

(Luka 5:8 üzerine sohbet)

Simun Petrus, yüklü miktarda balık tutulduğunu görünce " Efendim, benden uzak dur, ben günahlı (alma arzusu içinde olan) bir kişiyim" diyerek Efendimizin dizlerine kapandı.

Beklentilerimiz, sadece beklediklerimizi ve hatta daha azını edinmemize nedendirler. Çünkü başlangıçta koyduğumuz sebepler, elbette kendi sonuçlarını çekecek olan sebeplerdir. Bu nedenle Simun Petrus'un "gayret ettik" ama olmadı şeklinde yaklaşımı "karşıtın", olumsuzun yaşamımızda ne denli etkin olduğuna güzel bir örnektir. Bu şekilde bir başlangıç, beklentiyi iyice kısıtlayan ve hatta Işığı kısıtlayan bir başlangıçtır. Işık, yaşamda etkindir. Biz istesek de, istemesek de ışık yaşamda ışıklığını yapmak zorundadır. Çünkü kainatın enerjisi bu "yaratma hazzı", sürekli ve karşılıksız verme hareketi ve bu hareketin en üst kalitede olması üzerine bir enerjidir. Yaratan "Işık olsun! dedi" şeklindeki ifade karşı konulamaz, mutlak bir arzunun istemidir. Ve böylesi bir arzu, geri çekilişi, kendini alabildiğince isteme tabi tutmayı, alan yaratmayı oluşturmuş ve sonunda da büyük bir enerji ile, patlama ile tarif edilen, o muhteşem genişlemeyi meydana getirmiştir. Bu durum sanki ses tellerinde sesin oluşumu ve dışa manalı bir şekilde yansıması misali bir durumdur. Kainatın yaratılışını kısıtlı tariftir.

Bu bağlamda Simun ve arkadaşlarının düşük enerjideki güvensiz başlangıcı aslında Mesihi seviyede her zaman hüsranı getirmiş olacaktır. Bu bizim her bir başlangıcımızdaki tavrımızla da alakalıdır. Sınırlılık içinde pasif bir başlangıç sonucunda pasif bir beklenti içine kişinin kendini hapsidir. Oysa Efendimizin yaşamı, öğretileri, çağrısı, kurtarışı aktif ve üst beklentiler üzerinedir. Çünkü Mesih seviyesi madde üstüne çıkma ve bir anlamda kişinin kendisini o hissettiği ama bir türlü anlam veremediği esas görünmeyen idareye teslimiyetidir. Bu idare bir anlamda, görünmeyen ve "üstün gücü ya da göklerin hükümranlığı" dediğimiz üst idaredir. Böyle bir idari merciden yaşam aşağıya akar durur. Yani bir anlamda anlık kontroller elimizdeymiş gibi görülse de aslında tamlık kontrol bizim elimizde değildir. Bununla birlikte Göreme de olduğu gibi bir gezi balonu yönetircesine elimizde olumluyu ya da olumsuzu seçme özgürlüğümüz elbette vardır. Diğer tarafta bu kısıtlı seçim esasında bize büyük kapıları açabilen ya da kapata bilen bir seçimdir. Ve bu nedenle çok önemlidir.

Her ne olursa olsun Simun Petrus farkında yada değil, Efendimizin harekete geçiren çağrısına çok düşük bir enerjide "evet" demiş ve beklentisini beklentisizliğe endekslemiştir. Aslında maddenin üstüne çıkıldığı noktadaki muhteşemlik, beklentinin beklentisizliğinde büyük bir hayal kırıklığı ve dolayısı ile Simun'un kendisiyle yüzleşmesini ve bir anlamda sınırlılığını ve sonsuzluk kavramından ne denli uzak olduğunu göstermiştir. Burada "uzak dur" aslında "mana yoluna" tepkidir. "Acılar yolunun" çekim gücüdür. Bedenden çıkmak istemeyen ve kendi alma arzularında, kendi rutinini arayan bedenin çığlığıdır. Kısacası hepimize olan, hepimizin beklenilmeyen karşısındaki tepkilerimizdir. Demek ki, sorun başlangıç noktasında oluşturduğumuz

bilinçtir. Bu bilincin "nefs" ile yani "benlik" ile olan ilişkisidir. Bu ancak Işıkla görülür.

9

Ünvan

(Yuhanna 1:41-42 üzerine sohbet)

Andreas önce kendi kardeşi Simun'u bularak ona, "Biz Mesih'i bulduk" dedi...ve kardeşini Efendimiz Mesih İsa'ya götürdü. Efendimiz İsa ona bakarak "Sen Yuhanna'nın oğlu Simun'sun. Kefas(Kaya/Petrus) diye çağrılacaksın" dedi.

Yaşam, her gün kendi içinde taşıdığı bir çok veri ile bizi karşılamaktadır. Ve doğal olarak bizde, bu günlük sıradan yaşamlarımızda, çoğu zaman bu verileri doğal bir akış içinde karşılar dururuz. Aslında bu verilerin hiç biri tesadüfi veriler değildir. Çünkü her bir zerre, kainat içinde, o muhteşem düzen sisteminde, belli bir sebep ve sonuç ilişkisi bağlantısında mevcuttur. Bu sebepten ötürü bize yaşam içinde sunulan her bir verinin de elbette bir sebebi ve bu sebebinde elbette bir sonucu vardır. Aynen burada olduğu gibi, Simun'un Efendimiz Mesih İsa ile karşılaşması aslında bir tesadüf değil belli bir sebep ve sonuç ilişkisinde olması gerektiği gibi işleyen bir işleyişin sonucudur.

Her bir karşılaşma elbetteki içte bir karşılaşma olacak değildir. Ama özellikle burada olduğu gibi, mana yolunu arayan bir ağabeyin "Biz Mesih'i bulduk" şeklindeki ifadesi adeta üstün alta çağrısı şeklinde bir ifadedir. Ve böyle bir ifadenin zaten mana daveti kendi içindedir. Yani hayatının gayesini sorgulayan sıradan bir balıkçı için böyle bir cümle yeterince manevi bir cazibe yaratmış ve Simun'u harekete geçirmeyi başarmıştır. Ve Simun hemen ağabeyi ile birlikte Efendimiz Mesih'in huzuruna koşmuştur. Burada böyle bir insiyatifin ele alınışı, aslında sıradan bir yaşamı, günün döngüsü içinden alıp daha ziyadesiyle günün üstüne çıkarmaya ve kişiyi bir mana yolu yolcusu haline getirmeye güzel bir örnek teşkil etmektedir. Simun, her ne kadar bunun farkında değilse de, o ilk karşılaşmada Efendimiz Mesih İsa'nın Simun'a manevi bir ünvan vermesi noktasında bu aşikardır. Yani mana yolu için atılan ve hatta pek de farkında olmadan atılan bir küçücük adım dahi, o anda, mana yolu üzerinde kişinin rolünü belirleyen bir adım olmuştur.

Hiç kuşkusuz hayatın anlamını sorgulayan, kendi işinde gücünde, sıradan yaşam döngüsü içinde yaşayan bir çok kişinin de, günlük hayatı içinde böylesine farkında olmaksızın ışıkla karşılaşma anları olmuş veyahut en yakın bir zamanda olacaktır. Çünkü insan manadan maddeye ve maddeden de manaya bir sonsuzluk yolcusudur. Ve her bir insan Simun gibi manevi bir cümlenin uyandırış anını beklemektedir. Burada olan budur. Bir an olsun kalplerdeki arayışa "Biz Mesih'i bulduk" şeklindeki çok net üstten bir uyandırış cevap olmuş ve kişiyi bir adımda olsun insiyatifi ele almasına neden olmuştur. Aslında o insiyatif anında dışta karşılaşma Mesih düzeyinde Mesih'le karşılaşmadır. Işığın kalbe ışıdığı o bakış aslında kalpte nokta oluşturan bir bakıştır. Ve o bakışta o kişiye aslında mana yolundaki rolü biçilmiş ve bir anlamda mana yolunun kapıları açılmıştır. Şimdi yukarıdan uyandırılışta, insiyatifin ele alınışında, Mesih'in mesh edişinde kendisine rol biçilen kişi o an ya da uzun bir müddet bunun farkında olmasa da bir gün mutlaka bu bereket, bu aktive ediş hayatında yer bulacaktır. Yalnız böylesine bir yer buluş için illa ikinci yani sadece dışta değil içte bir karşılaşmanın da olması esastır. Ve ünvan ancak içte açılmaya başladığında işlevindedir.

10

Talebelik

(Yuhanna 1:37-39 üzerine sohbet)

Efendimiz Mesih İsa arkasını dönüp Yahya'nın iki talebesinin ardından geldiğini görünce onlara "Ne arıyorsunuz?" diye sordu. Ve talebeler "Hocam, nerede oturuyorsunuz?" diye sordular. Efendimiz Mesih İsa ise onlara "Gelin, görün" dedi. Yahya'nın talebeleri de Efendimiz Mesih'in nerede oturduğunu gördüler ve o gün Mesih İsa ile birlikte kaldılar.

Öğrencilik, daha ziyadesiyle bilgi edinme amaçlıdır. Ve daha ziyadesiyle öğrenme ile bağlantılı olarak, somut ilimler üzerinde yapılan çalışmaları ihtiva eder. Oysa talebelik, her ne kadar biraz eski bir kelime olarak görülse de esasında manası itibariyle daha içsel, daha ruhani ve gönül seviyesinde Yaratan yaratılan ilişkisini, gönlün içinde algılama gayretidir. Daha soyut, elle tutulmayan, beş duyunun hissettikleri ötesinde varlığı, manayı anlama çalışmalarını kapsar. Ve öğrencilikte bir öğrenme esası varken, talebelikte ise bir istek, bir talep etme söz konusudur. Zaten burada da bu anlamda talebeliği hatta seviyeleri ile talebeliği görebilmek mümkündür.

Yahya'nın talebeleri, Yahya ile olan mana çalışmalarını bulundukları seviyeye ulaşma gayretlerini tamamladıkları an, mana rehberleri olan Yahya tarafından Efendimiz Mesih'e yönlendirilmişlerdir. Demek ki, bir anlamda Yahya'nın mana yolunda Işık önderliği bir seviyedir. Yani, bu seviyede manevi yaşam için yeniden insiyatifi ele alan ve Yaratan'a daha kararlı bir biçimde yürümeye adım atan kişiler Yahya'ya talebe olmuşlar, bir anlamda alıştıkları, içine gömüldükleri, maddeyle manayı karıştırdıkları dini seviyelerini arkalarında bırakma cesareti göstermiş ve daha üst bir manevi seviyeye doğru yelken açmışlardır. Ama ne olursa olsun esas gelinmesi gereken nokta Yaratan sureti olabilme noktasıdır. Esas giyinilmesi gereken, Mesih'in, o Yaratan'ın "sevgi ve ihsan karakteri" olan Mesih'in, giyinilmesi ve içe edinilmesi noktasıdır. İşte bu nedenle "dünyanın alma arzusun kaldıran ve kendini bu uğurda ortaya koyan kurban kuzusu" olarak Yahya Efendimiz Mesih'i işaret etmektedir. Kendi Işık önderliğinde belli bir olgunluğa, belli bir kemalata erişen bu iki talebesini Yahya, bu nedenle Efendimiz Mesih'e yönlendirmektedir. Ve talebelerde itaatle Efendimizi takibe başlamışlardı.

Ve bu noktada önemli bir soru dile gelmektedir; "Ne arıyorsunuz?". Bu yeni bir seviyenin başlangıcıdır. Mana yolunda Adem seviyesini yani sadece "benlik için alma seviyesini" terk eden ve belli mana rehberleri ile yol almaya başlayan talebe için esas Yaratan'a yürüme seviyesi, Mesih'le bütünleştiği o seviyedir ki, giriş sorusu aslında "Ne arıyorsunuz?" sorusudur. Esasında her yeni seviyenin girişinde bir öğrencilik aşaması vardır. Bu nedenle Yahya'nın talebeleri Efendimize; "Nerede oturuyorsunuz Hocam?" diye sormaktadırlar. Bu soru aslında sorunun cevabı yerine verilen bir sorudur. Yani henüz maddede bir arayışla bir kurtuluş kapısı aramakta ve hatta bu arayışa devam ettiklerini belirtmek istemektedirler. Fakat Mesih'in cevabı, burada bu üstün altla buluştuğu o en üst

noktada talebeliğin kapısını açan bir cevaptır. Oldukça net, sade içinde mana yolunun doruklarına çağrının cazibesi olan iki kelime dile gelir; "Gelin ve görün". Bu talebeliğin esası olan mana yaşamına ve Yaratan'ı içte edinime çağrıdır.

11

İki Temel

(Matta 22:37-40 üzerine sohbet)

Efendimiz Mesih İsa şöyle cevap verdi; "Yaratanın RAB'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin". İşte ilk ve en önemli buyruk budur. İlkine benzeyen ikinci buyruk da şudur; "Komşunu kendin gibi seveceksin". Kutsal Yasa'nın bütünü ve peygamberlerin söylediği bütün sözler hep bu iki buyruğu temel alır.

Alma ve verme kainatın bütün işlerliğinin iki temel dayanağıdır. Ve bu iki temel aslında bütün insanlık için yaşam kaynağıdır. Bütün canlıların varlığı soluk alıp ve vermeye bağlıdır.. Yaşam döngüsü içinde bütün canlılar soluktan soluğa, hareketten harekete hep alıp verme sistemine tabidirler. Yaşamın noktalandığı o en son noktada da aldıkları en son soluğu verirler. Ve o noktada varlıklarını aldıkları o muhteşem görkeme varlıklarını teslim etmiş olurlar. Bu gerçeğin ışığında, bir anlamda yaşam hep alma ve verme tamlığına doğru işler durur. Hatta bu alıp vermenin eksikliğinde de tamlığı edinmeye ilerler. Yaratan verdiği solukla aslında bize yaşam armağanını sunmuştur. Bu aynı zamanda suret olma ayrıcalığıdır. Ve bu ayrıcalıkla, bizim de vereceğimiz soluk vardır. Ve bu soluk yaşam içinde yaşamlar üretmemize temeldir. Yani suret olma, gerçekten Yaratan'ı yansıtma bu noktadadır. Ve bu nokta bir anlamda aldığımı verme noktasıdır. Ve verme sonra yine almayı çekecektir.

Efendimizde bu nedenle bu iki buyruğu, adeta yaşamın temeli olan soluk alma ve vermede de çok açık bir biçimde ifade bulan, alma ve verme üzerine koymuş ve gerçeğin yaşama indirgenmesini istemiştir. Yani kişi Yaratanı olan RAB'bi bütün yüreği, bütün canı ve bütün aklı ile sevmelidir. Bu almanın temelidir. Eğer böylesine bir üst algı yoksa, yani görünenin arkasında görünmeyen esas sebeple bağ yoksa, aslında altı, yani yaşam alanlarımızı ve dolayısı ile kendimizi algılamamızda zorlaşmış olacaktır. Çünkü algımız kadar dünyamız, dünyamız kadar algımız vardır. Her şeyden önce Yaratan, yaşam için Yaratanım olmalıdır. Yoksa benim yarattığım ancak benle sınırlı dünyamdır. Bunun üstüne çıkmam benim de dahil olduğum o muhteşem Yaratan düşünceyi sevebilmemdir. Burada salt bir sevgi kavramı yoktur. Tam tersine bu sevgi edinmekle tanımlanan bir sevgidir ve edinme arzu etme, arama ve algılama ile bağlantılıdır. Yani yaşam dışımdan içime bir yol izlediği zaman beni yere ve esasında olmam gereken yere koyar. Ve bu edinim algısını arama sadece kanıtla beslenen aklım ya da hisle beslenen kalbim ya da sadece var oluş bilincim için değil, üçünün bir arada dengelendiği bir alanda olmalıdır. Ancak üst bu şekilde "bana" nüfuz edecek ve bana farkındalık verecektir. Ve bu farkındalık bu üstün bana nüfuz edişinde beni ışıttığı için beni, bana üstün beni gördüğü tamlıkta sunacak ve bu bana beni sevmeyi getirecektir. Bu sevgi için dışla uyumu, barışıdır. Ancak bu noktada bir başkası bana komşu olacaktır. İşte bu vermeye temeldir. Çünkü için aydınlatan ışığının karşıya yansıması da, üstün aydınlığında kendimi sevebilmede, ışığımı yansıttığımı sevmeyi de getirecektir. Bu ise benim bugüne kadar başkasına göre kendimi sevme gayretimde, sadece benim algı ölçülerim kadar yarattığım bende yarattığım

"Yaratanım RAB" kavramını da ortadan kaldırmış olacaktır. İşte o gün suret yerde yerini bulmuş, eksiklikte tamlığa oturmuştur.

12

Yolda Yol'a Tabi Olma

(Luka 5:10-11 üzerine sohbet)

Efendimiz Mesih İsa Simun'a, "Korkma" dedi, "Bundan böyle balık yerine insan tutacaksın". Sonra onlar tekneleri karaya çektiler ve her şeyi bırakıp Efendimiz Mesih İsa'nın ardı sıra gittiler.

Yol hem manada hem maddede bir yeri bir başka yerle bağlayan bağdır. Bu bağ ancak aşıldıkça bağdır ve aynı zamanda bu bağ hem hareket, hem zamandır. İş böyle olunca yol maddede madde, manada manadır. Ve yol içinde her zaman yollar vardır. Ve yollar içinde de her zaman bir esas yol vardır. Zaten yol, yol içinde olduğunda yoldur. Bu esasta "yol" manada ele alındığında ise, karşımıza Mesih İsa'nın kendi hakkındaki o çok meşhur ve aynı zamanda bir o kadar da önemli işareti akla gelir. O, kendisinin "Yol" olduğunu öne sürmektedir. Ve bu söylemini de, iki ayrı ve hayati kavramla destekler. Bu kavramlar "gerçek" ve "yaşam" kavramlarıdır. O zaman özellikle manada, yol içinde yolun gerçekten "yol" olması için, bu iki kavramla bağının olması şarttır. Bu iki kavramla çevrili olan yol, hakikidir. Ve esas "mana yoludur". Ve bu yol bizi, manada esas mana ile buluşturur. Bu buluşma noktası, o çok sorguladığımız "yaşamın anlamıdır". O anlamda artık Mesihi seviyede yürek, Efendisiyle buluşmuş ve Ruh'un rehberliğini edinmiştir.

Bu öylesi bir noktadır ki, belli bir yol bulgusu başlangıcında gelişir. Simun'un ağabeyinin "Mesih'i bulduk" ifadesinde, Simun'un sorgulayan yüreği bir anlamda "esas Yol'a" götüren yolun ucunu, başlangıç yolunu bulmuştur. Ama bu "acılar yolu" ile "mana yolunun" kesiştiği noktada "yaşam gailesi" dediğimiz, o bizi gün içinde günde, güne taşıyan yola olan tabi oluşumuz, bir müddet yan çizmemize ve yol içindeki yolu bulmamıza engel oluşturur. Bu nedenle Simun, Mesih İsa ile o ilk karşılaşmasının ardından yine "kendi yoluna", balıkçılığa yani "acılar yoluna" dönmüştür.

"Acılar yolu" döngü yoludur. Bu yol bizi eninde sonunda yine aynı köşeye bir anlamda kendi gerçeklerimizde bizi, kendimize acıyarak, kendimizi rahatlattığımız köşemize getiren yoldur. Orada bir anlamda muhakkak bir noktadan sonra "unu eleyip eleği duvara asma" ya da Simun gibi "ağları yıkayıp" ertesi sabahı bekleyen bir beklenti içinde günü karşılama gerçeği vardır. Oysa Işık bulduğu çatlağı değerlendiren bir gerçekliktir. Balıkçılık gibi takılıp kaldığımız ve sürekli döngü içinde, yaşam için tek değer olarak aldığımız değerlerimiz arasında, Simun'un Mesih'le ilk karşılaşması misali "yaşamın manasını" sorgulamadığımız anlar vardır. Bunlar bizde küçük çatlaklar oluşturur ve Işık eninde sonunda bu çatlaklardan içeri girecektir. İkinci karşılaşma sonrasında Simun için teknesinde olanlar, adeta karanlık odadan çıkan ve aydınlıkla karşılaşan kişinin gözlerinin başına gelen gibidir. Bu aslında artık yepyeni bir seviyedir. Ve Efendimizin de telkin ettiği gibi burada korkuya, endişeye değil, yeni bir seviyeye geçmiş olmanın sevincine yer açmak esas olmalıdır. Artık bu aydınlık bize, dar olan teknemizi

sudan karaya, yani o suyla dolu rahimden madde dünyasına, yeni doğuşa taşımamızın zamanının geldiğini hatırlatacak olan aydınlıktır. Ve ne zaman ki, bizi taşıyan dar alan tekne karada terk edilir, işte o an yeni doğuşla, yolda gerçekten "Yol'a tabi" olunmuştur.

13

Yağ ve Kandil

(Levililer 24:1-4 üzerine sohbet)

Yüceler Yücesi Musa Peygambere şöyle buyurmaktadır; "Ey Musa, İsra-el'e (Yaratan'a yürüyenlere) söyle kandilin sürekli yanıp ışık vermesi için saf sıkma zeytinyağı getirsinler. Harun kandilleri benim huzurumda, buluşma çadırında, akşamdan sabaha kadar yanar biçimde tutsun

İnsanlık Mesih'te yeniden "suret" olmaya davet edilmektedir. Çünkü bu seviye esas yaratılma amacının ışıdığı seviyedir. Zaten Petrus bu nedenle Mesih'te kurtuluşu gönenenlere "kahinler topluluğu" ve "Kral'ın kahinleri"(1.Pet.2) demektedir. Kısacası kainatta aslında yaratılmışlık içinde, şu anda ister kabul edelim ya da etmeyelim insan, gelişmiş düşünme yapısıyla kendi sınırlılığı içinde Yaratan'ı en iyi bir biçimde yansıtan surettir. Ama özellikle kendi alma arzusundan, kendi benliğine ve sınırlarına takılıp kalmasından ötürü de bu özelliğini, yine kendi eliyle yerçekimine mahkum etmiş ve maddenin içine de gömmüş olandır. İşte bu nedenle benlik üzerindeki Adem seviyesinin bütün kabukları, Mesih'in kurtarışında kırılmak zorundadır.

Hakiki manada kişinin kendinden özgürlüğü ancak bu kabukların kırılmasının ardındadır. Bu bir anlamda, ipek böceğinin kendi kozasını kırıp özgürlüğüne kavuşmasına benzemektedir. Çünkü ipek böceği ancak o zaman özgürdür. Ve ancak o zaman kanatlarındaki envai çeşit renkleri ile bir yandan doğayı renklendirip tamamlarken, diğer taraftanda insanları büyüleyebilmektedir. Ve insanlıkta ancak böylesine bir koza terkinden sonra ve dolayısıyla bedenin bütün zincirlerini kırdıktan sonra ancak doğayı tamamlayabileceği gibi, renkleriyle de insanlığı büyüleyebilecektir. İşte bu noktada artık kişi "insanlığa kahinliğe", yani esas varlık sebebine ulaşmış olmaktadır. Bu onun kahinlik görevine adım attığı andır.

Bu görev kainatın o muhteşem verilerini insan boyutunda insanlığa "sevgi ve ihsan" olarak sunabilmektir. Bu ise insanlığa kandil olmaktır. Kandil olmaksa saf zeytinyağına sahip olmakla mümkündür. Saf zeytinyağı ise, Ruh'un içte sürekli varlığının farkındalığıdır. Bu farkındalıkta "alma arzusunun" üstünde arzu uyandırabilmek ve kabı sürekli ışığa çevirebilmeyi ve yargıyı bağlayabilmeyi arzu edip, bunu işlerliğe dönüştürüp değiştirebilmektir. Burada saf zeytinyağı örneği oldukça önemli bir örnektir. Çünkü Yaratan'ın ışımasını içe taşıyan ve Yaratan'a işlev olan Ruh, Mesih'e yer açarken belli bir süreç ve belli bir işlev esastır. Bu süreç ve işleve adeta acı zeytinden, o şifa veren ve besin kaynağı olan zeytinyağının çıkması örnek olarak verilmek istenmektedir. Çünkü kendi başına Yaratan'dan kopuk yaşayan insan, aslında acı bir zeytin gibidir. Oysa bu kişinin varlık nedeni ise kainata Yaratan'ı ışıtmak yani saf bir zeytinyağı olmak ve elbette bir kandillikte yanmaktır. Bu nedenle biraz ezilmesi ve içindeki esas Yaratan'dan olan özün dışarıya çıkması gerekmektedir. İşte o özü, bedene mahkum olduğu o zindanından kurtaracak olan Mesih'tir. Ruh'un açtığı yoldan bu kurtarış yüreklere gelir ve esas olan ve olması gereken açığa çıkar. Ve artık yürekte Mesih ve yaşamda Ruh artık zeytinyağı saftır. Yani insani öğretişler, dogmaların sınırlılığı yerini Ruh'un sınırsızlığına bırakır. Bu

kandilin artık “buluşma çadırında” yani “gönül kabının” tam ortasında sürekli yanması demektir.

14

Akşamdan Sabaha

(Levililer 24:3 üzerine sohbet)

Yüceler Yücesi Musa Peygambere şöyle buyurmaktadır; “Ey Musa..Harun kandilleri benim huzurumda, Buluşma Çadırı'nda, Levha Sandığı'nın önündeki perdenin dışında, akşamdan sabaha kadar sürkeli yanar biçimde tutacak. Kuşaklar boyunca sürekli bir kural olacak bu.

Mesih talebesi ışık ve tuz olmaya çağrılı bir kahindir. Harun'la birlikte bedende başlayan ve önce kişinin kendini ışıtması ile üstlenilen bu sorumluluk, sonra kişiden dışarıya doğru süzülen bir ışık hüzmesi halinde bir devamlılıkta, bedenden ruha doğru hareket etmektedir. Mesih'le karşılaştığı ve “benin ve benliğin” Mesih olduğu noktada ise bu hareketlilikte artık madde düşmüş ve manada Ruh'la devam eden bir ışıma yaşam haline dönüşmüştür. Bu noktada mecazen Yaratan'ın kurtaran ışığının ışımasına işaret olan ve insanlığa da doğal bir davet olan bu ışık, aslında yüreğin tam ortasında yanması ve sürekli olarak saf bir zeytinyağ ile desteklenmesi gereken bir ışıktır. Bu bağlamda aslında “Buluşma Çadırı”, Yaratan'la yaratılanın, Ruh'un rehberliğinde Mesih'i seviye ile yürekte buluştuğu yerdir. “Levha sandığı” ise aslında “Kelam'ın” bizde açılımıdır. İşte bu açılımın bizde sürekli ışıması ise üst ışıktır. Yani yukarıdan olandır. Yoksa diğer bütün ışıklar kaynağını benliğin ve bedenin sınırlılığından alan ışıklardır. Ve elbette o ışıklar ancak sönmek için yanan ve sadece belli bir müddet kendini aydınlatan ışıklardan başka ışıklar değillerdir. Ve elbette bu nedenle, böylesi ışıkların yakıtları ya da kaynakları da saf bir zeytinyağ değil, dış öğretilerin, dogmaların karışımında asla insanın karakterini Adem'den Mesih'e taşımayan yani karakteri bencillikten, Yaratan'ın formu olan “sevgi ve ihsana” taşımayan etkileşimlerdir. Böyle bir durumda zeytinyağ is yapacak, Efendimiz Mesih'in dediği gibi “içimizdeki ışığı da karartacaktır”. Oysa kutsal yazılarda arzu edilen bu kandilin kuşaklar boyunca sönmeyecek bir biçimde sürekli kendini yenileyen ve çağlar içinden geçip o en yeni çağa, Mesih çağına doğru uzanan bir ışık olmasıdır. O çağ “dağdaki vaazın” Ruh'la yaşamlara indirgendiği ve yaşamda meyve verdiği altın çağdır. O çağ bütün insanlık için esas anlamda Yaratan'la “sevgi ve ihsanda” form eşitliğine girildiği çağdır. Ve bu nedenle bu sürekli ışık bilhassa kaostan ıslaha yani karanlıktan aydınlığa, akşamdan sabaha, hep bütün negatifleri pozitif kılma eğiliminde yanmalıdır. Ve aslında kahinlik esas varlığını zaten bu dönüşüm ve değişimi gerçekleştirmede ortaya koymaktadır. Ve kahinlik zaten bu nedenle Mesih'te Mesih'i yansıtmaktır.

Kısacası bu bağlamda “buluşma çadırı” aslında Yaratan'ın ışığını yani Tora'yı, Nur'u karşılayan bir kapsa, bu kabın ortasındaki “levha sandığı” o nurun bütün yoğunluğu ile kabı ışıtmak için, o en yoğun bir biçimde ışıdığı noktadır. Ve dolayısı ile bu kap aynı zamanda benim kalbimse levha sandığı ile ifade edilen kalpte açılan noktadır. Ve Yaratan bu noktanın sürekli ışığını yansıtmasını ve bu sürekliliği sağlayacak saf zeytinyağınında sürekli sağlanmasını talep etmektedir. Ve ilginç olan şudur ki, kahinin görevi de böylesi

bir sürekliliği sadece tanıklık etmesi değil, sağlayan kişi olmasıdır. Ve her şeyden önce her şeye önce kendisinden başlamasıdır.

15

Hiçliğe Dahil Olmak

(Matta 16:24 üzerine sohbet)

Ve Efendimiz Mesih İsa talebelerine şöyle buyurdu: "Ardımdan gelmek isteyen kendini inkar etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin”.

Kişi, kendi varlığını en güzel bir biçimde kendi egosunda irdelemektedir. Kısacası ego, kişinin varlığı için bir olmazsa olmazdır. Ama burada sorun kişinin yaratılış gayesi gereği bu noktada, yani sadece egosu için alma noktasında kalmak için yaratılmış olmamasında başlamaktadır. Çünkü ego, kendi varlığının farkında olmakla birlikte, bu varlık farkındalığında, aldığından özümsediğini karşıya vermesi için vardır. Yani bir anlamda ego, ilk etapta kendi varlığının Yaratan sureti olduğunu fark etmek için içe alırken, diğer tarafta bu algısında, Yaratan'a paralel bir "sevgi ve ihsan" kavramında, kendi dışına vermek durumundadır. Yani hayatı diri kılan soluk misali, önce soluk alınmalı ve sonra soluk verilmelidir. Burada soluk alan ve soluk veren esas yaşamın kaynağı olmamakla birlikte yaşatan soluğun sahibi diyebileceğimiz ve hepsini içeren bir bütündür. O zaman egosuz kalmak zaten mümkün değildir. Ama sadece benliğe alan egoda kalmakta mümkün değildir. Çünkü bu durumda insan, esas suret olarak yaratılma gayesinden uzaklaşmış olacaktır. Olması gerekense karanlıktan aydınlığa, kaostan ıslaha bir yaratılış döngüsü içindeki akışa dahil olup. Burada egoyu esas olması gereken egoya yani yalnız kendi için alan egodan, O'nun için veren, başkasının hayrına veren egoya dönüştürüp değiştirmek esastır.

Aslında bu esas "hiçliğe" dahil olmaktır. Hiçlik burada asla "yokluk" olarak algılanmamalıdır. Hiçlik, algı ötesinde, mantık üstü inancın algısında aslında kainat yani yaratılış bütünlüğünde Yaratan'a dahil olmaktır. Burada "ben" olmaksa gerçekte o bütünlükten kendini koparmak, döngüden sıyrılmak ve kendine mahkum olmaktır. İşte bu noktada Efendimizin o muhteşem buyruğu devreye girer. Ve bu mahkumiyetten kurtuluşa net bir yol tarifi verilir. Aslında bu tarifte yer alan "ardımdan gelmek istiyorsanız" ifadesinde bir anlamda da "Yaratan'a yürümenin" sırrı açılmaktadır. Bu sır "benden" ayrılıp "sen" olmayı becerebilmenin "hiçe" katılma olduğu ve dolayısı bunun muhteşem manevi getirileridir. Bu bir anlamda zorlu bir adımdır. Çünkü madde beni maddeye çeker, sınırlılık beni sınırlarımda tutar. Böylesi bir çekme içinde itme acıdır. Acıdır. Ama bu acı esas anlamı ile üzerinde mana çalışması yapıldığında bir inşaat yapan işçinin ellerinin nasır tutması misali bir acıya dönüşür, ama sonuç binadır.

Kısacası, beni "ben" yapan egoyu, beni "sen" yapan egoya değiştirmek veya parçayı algılayıp parçayı bütüne transfer etmek "nefsi inkar" gerektirir. Yani "yalnız ben için almayı" inkar gerektirir. Bu inkar bir günde, bir anda olabilecek bir gerçeklik değildir. Çünkü mana hala madde içinde manadır. O zaman evvela Mesih bilincinin bana gelmesi ve beni bana gömmesi gerekir. Bu da çarmıhtır. Çarmıh, zeytinden zeytinyağı yani acıdan acı olmayan ve şifa olan bir sonuç çıkarmaktır. Bunun için zeytin çekirdeği ile ezilir. Bu

çarmıhtır. Demek ki, Yaratan'a yürümek böylesi bir üç aşama sonucudur. Nefsi inkar, çarmıhı yüklenmek ve bu bilinci her güne taşıyabilmek yani Efendimizin ardı sıra gidebilmektir.

16

Karanlığa Sebepler

(Yuhanna 12:44-45 üzerine sohbet)

Efendimiz sesini yükselterek şöyle buyurmaktadır; Bana iman eden bana değil, beni gönderene iman etmiş olur. Beni gören beni göndereni de görür. Bana iman eden hiç kimse karanlıkta kalmasın diye, dünyaya ışık olarak geldim.

Karanlıkta kalmamak aynı zamanda karanlığın farkında olmakla da yakından alakalıdır. Çünkü karanlık aslında yaşam ışığının varlığı için bir nedendir. Yani bir başka deyişle zaten ışığın parlaması için karanlık vardır ve şarttır. Çoğu zaman karanlık hep bizden ötede karşımızda, ya da karşıtta algılanmaktadır. Oysa kimse karanlıkta kalmasın diye dünyaya ışık olarak gelen Efendimiz Mesih'e göre ise, karanlık bize bizden yakındır. Ve bu nedenle bir anlamda kişiyi karanlıktan kurtarmak, kendisinden kurtarmaktır. Karanlığın bu denli bizle bütünleşmiş olduğu gerçeği, aslında Mesih İsa'nın sözlerinde oldukça net olarak açıklanmakta ve elbette bu karanlıktan kurtuluş yolları da, kendi sunduğu kurtarış gerçeği üstünde gösterilmektedir.

Efendimize göre her şeyden önce karanlığın sebebi kendi bakış açılarımızdır. Mesih İsa "gözünüz bozuksa, tüm bedeninizde karanlık olur"-Mt.6:23 demektedir. O zaman Mesih'teki kurtuluşumuzda Mesihi giyinmek, aynı zamanda saran Işıkla bu kendi kendimize mahkum edilmiş bakış açımızdan kurtulabilmemiz demektir. İkinci nedense, hiç kuşkusuz kendi sınırlı bakış açımızdan kaynaklı ışığımızı ışık sanmamızdır. Yani Efendimize göre "ışık karanlıksa ne korkunçtur o karanlık"-Mt.6:23. Karanlık bile, aslında gözlerimizin seçebildiği bir gerçekliktir. Ama çok etkin bir ışığın aldığı gözlerimiz bir anlamda ışığın etkisinde kör olabilmekte ve hiçbir şeyi görememektedir. Çoğu zaman bu gerçek bizim yaşamlarımızda kendiliğimizden ışık olarak gördüğümüz şeyler için de aynen geçerlidir. Yani sanki kendi kendimizi kör etmişizdir. Üçüncü sebep ise, Kutsal yazılarda "düğün meselinde" olduğu gibi bir türlü bütünü göremeyişimiz ve kendimizi bütünün dışına doğru itmemizdir. O meselde de böyle olmuştur, ev sahibinin düğün için hediye ettiği düğün giysisini giymeyen tek kişi düğünden dışarıya, karanlığa atılmıştır-Mt.22:11-13. Bu da aslında bütünün dışında parçaya mahkum olmanın karanlığa sebep olduğunun en güzel işaretidir. Dördüncü neden ise aydınlığı her alana yaymamaktır. Yani bazı alanları gri bırakmaktır. Bu çoğumuz için günlük hayatımızda mevcut olan bir durumdur. Oysa Mesih İsa "hiçbir yanı karanlık kalmazsa...bedenin tümden aydınlık olur"-Lk.11:36 demektedir. Beşinci neden ise karanlıkta yürümeyi yani net olmayan durumlar içinde bile hareket etmeyi, karar almayı, yaşamsal planlar yapmayı seçmektir. Oysa yine Efendimize göre "karanlıkta yürüyen nereye gittiği bilmez"-Yuh.12:35. Altıncı neden ise Mesihi düzeyi yaşam olarak edinmiş olamamaktır. Çünkü Mesih İsa bu konuda da oldukça nettir ve "benim ardımdan gelen asla karanlıkta yürümez"-Yuh.8:12 demektedir.

Kısacası Mesih düzeyi aslında kaosun sürekli ıslaha dönüştürülüp değiştirildiği düzeydir. Bu da elbette Ruh'un rehberliğinde her gün Mesihi yaşama gönenebilmektedir. Ve yedinci neden ise karanlıkta söylediklerimizin hiç fark edilmeyeceği ilizyonudur. Oysa yaşamda "örtülü olupta açığa çıkmayacak Hiçbir şey yoktur"-Lk.12:2-3. Ve bütün bu sebeplerin ortadan kaldırılması aydınlığa yoldur.

17

Buluşma Çadırı

(Çölde Sayım 2:17 üzerine sohbet)

Buluşma Çadırı ve Levililer'in ordugahı göç sırasında öbür ordugahların ortasında yola çıkacak . Herkes konakladığı düzende kendi sancağı altında göç edecek.

Yol, bir anlamda ortadır. Yol sağın ve solun dengesinde orta yoldur. Ve orta yol aslında en hayırlı olandır. Çünkü sağın veren tarafı, solun alan tarafı ancak orta noktanın durdurma ve sisteme bağlama yetisinde yaşama dengedir. Efendimiz bu orta yolun, Yaratan'a yürüme anlamında İsra-el olmanın kendinden geçtiğini açıkça ifade etmektedir. Ve gerçektende "iki ya da üç kişi benim adımla toplanırsa, ben de orada, aralarındayım ifadesinde"-Mt.18:20 bile aslında Mesih'in "orta kolon", "yol" olduğu gerçeği açıktır. Bu "suret olmanın" yaşamda dengeyi tutturabilmek olduğu gerçeğinde böyledir ve bu temelde orta yol yani esas bizi Yaratan'a taşıyan kolon bu nedenle suret olarak yaratılmışlığın esasında Mesihtir. Dikkat edilirse bu bağlamda "yaşam ağacıda" yazılara göre Aden'in yani o üst yaratılış düzeyinin tam ortasında yer almaktadır. Yani aslında öze yaşam daima var olmanın merkezindedir. Ve yaşam ağacı Yaratan'a suret olmanın, sürekli yaratmanın, sürekli bereketlemenin simgesidir. O zaman "Adem seviyesinde" sürekli alan insan, "Mesih seviyesinde" Yaratan'a dönüşüp değiştiğinde artık "yaşam ağacındadır". Yani Yaratan'dadır. Mesih ondadır. O Mesihtedir ve Ruh işleyişinde artık Yaratanla "sevgi ve ihsanda" form eşitliği oluşur. İşte bu nedenle de son çağda bize hitap, Yaratan'a mirasçı kılınan Mesih seviyesindedir.-İbr.1:2. Bu Yaratan yüceliğinin parıltısıdır. Ve iki ya da üç kişinin birlikteliğinin ortasındadır.

O zaman "buluşma çadırının" yaşamın ortasında tutulması yaşam çölünü aşmanın tek yoludur. Yani bir başka ifadeyle Yaratan'a yürüyüş, madde içinde manada hareket kabiliyetidir. Bu kabiliyet kendiliğinden bedene çelişki getirir. Çünkü alt, üst olanla sürtüşür. Bu nedenle kişi kendi kimliğinde, yani kendi kişilik ve karakter"bayrağı altında" yani kendi kabında, kendi kimliğinde "orta kolon" olan o Yaratan'la bağ kurma kolonu noktasında durmak durumundadır. Çünkü hareketsizlik ve hareketlilikte kişi hep kendisidir. Ama Mesih'te kişi artık Yaratan'a kanaldır. Ve bu kanalın sürekli açıklığının temeli, yaşamın ortasında yer alması gereken o "bağ kurma" merkezi olan "buluşma çadırıdır". Çünkü bu buluşma çadırı aslında bir toplanma yeri değil, Yaratan'la doğrudan bağ kurma noktasıdır. Bu öylesi bir bağ kurma yeridir ki, kişi içerdeyken, kişi Mesih'le Ruh'ta bütünleşirken Yaratan aslında dışa, yani sınırlıya kapıyı kapatmaktadır. Bulut sütunu, Yaratan'ın saran ışıktaki işlevine binaen bu orta noktada kişiyi tamamen sarmakta ve donatmaktadır.-Çık.33:8-9. Ve sonra böylesi bir bağ gündüz bulut ve gece ateş sütunu ile ifade edilen kaos ve ıslah dönemleri için içsel bir rehberliğin kişide işlemesine yol açmaktadır. Kısacası konumunu "buluşma çadırına" göre belirleyenler için kaosun ıslaha transferinin her noktasında bir iç görü, bir içsel yönlendiriş ve rehberlik vardır. Buluşma çadırı "yaşamlarımızın orta noktası" Mesih'in bizde ifşa ettiği o sürekli Yaratan'la bağ kurma noktası, Yaratan'a kahinlik noktasıdır. Yani Mesih talebesi aslında kanal olma

bilincinde kendi kabında, hem konaklayan hem yola çıkandır. Ve konaklama düzeni ile yürüyüş düzeni birbirinden farklı olmayandır.

18

Yürümek

(Çölde Sayım 14:24 üzerine sohbet)

Ama kulum Kalev'de başka bir ruh var, o bütün yüreğiyle ardımca yürüdü. Araştırmak için gittiği ülkeyi onu götüreceğim, onun soyu orayı miras alacak.

Varlığın içinden fışkırdığı o öze doğru bizi taşıyan yol, hiç kuşkusuz mana yoludur. Bu yolun aslında varlığı ve bu yolun alınması, aslında başlı başına yolun aşılmasıdır. Yani yol bir anlamda yürüdükçe yol olan ve her bir adımda bizi mana keşfinde esas özle buluşturandır. Madem ki, yolun hedefinde sonsuzluk vardır, o zaman sonu sonsuzluk olan bir yol, bir yere varmak için alınan bir yol değil, yürümek için aşılan bir yoldur. Hem yol yürüdükçe yoldur, hem yol yürüdükçe vardır. Yani yolu sonu için yürümek, yolu bir anlamda fark edememek, hatta yolu mana yolu seviyesinde düşünürsek, yolu yolsuzluğa sevk etmek demektir.

O zaman böylesi bir yol, ancak yürekle yürüdükçe ve sonu hedeflenmedikçe yürünecek bir yol olarak karşımıza çıkmaktadır. Aslında farklı bir ruh, bu tarz bir görünmeyen yolda yürümenin ve daha da ötesi madde üstünde yürümenin farkındalığıdır. Elbette burada yinede insanı önden çeken bir olgu aşikardır. Bu bir üst yaşam araştırması, üst yaşam keşfidir. Yani Efendimiz Mesih İsa'nın "bırakma ve meyve verme" ile oldukça netleştirdiği bir yaşamı sıradan yaşama çekme bir anlamda esas var oluşun gayesidir. Bu bırakma aslında tutunduklarımızı bırakmadır. Yani Markos 10:21'deki "zengin adamın" esas sorunu maddeye takılıp kalmasıdır. Diğer tarafta ise Yuhanna 15'de ise mana yolunun ürün veren bir yol olduğu irdelenmektedir. Ve böylesi bir yaşam keşfinde dikkat edilirse, sonsuzluk kavramı, Yuhanna 17:3'de bize açıklandığı gibi Yaratan'ı ve gönderdiği Mesih'i tanımak şeklinde ifade edilmektedir.

Bu aslında bir anlamda iğne ile kuyu kazmak gibidir. Yaratan'ı ve Mesih'i tanımak yani bir anlamda Yaratan düşünce ve esas olması gereken "suret" düzeyinde insanı tanımaktır. Ve böylesi bir derinlik aslında bütün bir yaşamı kapsayacak bir derinliktir. O zaman böylesi bir yaşam keşfi belli bir süreklilik içinde, belli bir yol üzerinde, Mesih'te ve Ruh'ta günlük keşiflerin taşıdığı bir derinlik, bir yol olarak karşımıza çıkmaktadır. Bir anlamda sonsuzluk yaşanılan anda beliren bir kavram olarak kendini bize takdim etmektedir. Ve "araştırma" diye ifade edilen ise yani keşif ise, zaten var olmuş olanın, sürekli yürüyüşte keşfi ile ve daima anın farkındalığında, o üst dünyaların yani Mesih düzeyinin ışığının sürekli orada bir yerlerde olduğu algısında yürümektir. Bu Levililerin çadırı sırtlarında taşımaları gibi bir durumdur. Yani çadır ancak kurulduğu anda "buluşma çadırı" daha doğrusu Yaratan'a Mesih'te ve Ruh'ta kanaldır, yoldur. Çadır, diğer bir güne geçilmesi misali bir yerden bir başka yere taşınırken sırta yüklenilmekte ve yeniden varılan noktada kurulmaktadır.. Bu nedenle bu yürüyüşte Sayılar 2:1-2 ve 17. ayetlerde ifade ettiği gibi çadır konaklarken ya da yürürken hep yanımızda olmalıdır.

Kısacası yürüyüşte konaklama dahi yürümenin bir paçası olarak karşımıza çıkmaktadır. Ve yürüyüşte hep bırakma ve varılan noktada hep yeniden bir şeyleri kurma ve yaşamın getirilerini kucaklama yani bir anlamda gelinen noktaya göre yeniden bir şeyleri üretme esası ve edinilen tecrübelerinde eşliğinde bir önceki konaklamalardan daha üstüne ulaşma gayreti de vardır.

19

Çağrının Üç Alanı

(Markos 3:13-19 üzerine sohbet)

Efendimiz Mesih İsa, dağa çıkarak istediği kişileri yanına çağırdı. Onlar da yanına gittiler. Efendimiz bunlardan on iki kişiyi yanında bulundurmak, Yaratan kelamını duyurmaya göndermek ve cinleri kovmaya yetkili kılmak üzere seçti..

Alma arzusu özellikle egoyu tatmin için kullanılıyorsa kişiyi sadece "kendine çağırır" durur. Oysa Mesih'te çağrı bütünedir. Böylesi bir çağrı, Yaratan'ın ışıması olan o "oğul" seviyesine çağrıdır. Bir anlamda "Işıkta Işığa kanal olmaktır". Yani böylesi bir çağrı sadece salt ve saf bir imana değil, aynı zamanda içinde edinimin etkin olduğu bir sorumluluklar zincirine çağrıdır. Aslında yaşamı edinmeye, yaşamı deneyimlemeye çağrıdır. Ve bu yaşam iki yönlüdür. Yani hem maddede sınırlılık gerçeği vardır, hem de manada sınırsızlık gerçeği vardır. İş böyle olunca Mesih'te çağrı sıradanlık noktasında başlamaktadır. Çünkü sınırlılıktan sınırsızı çıkarmak, sınırsızdan sınırlılığı çıkarmış olabilmenin bir sonucudur. Ve buna göre sıradanlık aslında sadece bir başlangıç noktasıdır. Çünkü sıradanlık dönüşüm ve değişim çarkında sıradan olmanın dışına doğru hareket eden bir mana gerçekliğinde kendini fark ettiren bir durumdur.

Simun Petrus bir gerçekliktir. Sıradan, işinde gücünde olan bir kişidir. İlk karşılaşması ardından ikinci karşılaşması da gelmiş ve Mesih'in talebeliğine doğrudan çağrı almıştır. Ve bu diğer on iki sıradan kişi için de geçerli bir durumdur. Ve Simun Petrus'un balıkçılığı zorlu içsel çelişkiler sonucunda müjdeciliğe doğru evrilmeye başlamıştır. Müjdecilikse, yaşam içinde yaşamın farkındalığında bir yaşama çağrıdır. Yani çağrılanlar, başkalarına çağrı olmaya çağrılmaktadırlar.

Ve işte tam bu noktada Mesih'in çağrısının özellikle üç sorumluluğa olduğu gerçeği ile karşılaşırız. Mesih'in kurtarış yaşamının aktarılabilir olması için yaşam paydaşlığında bunu aktarabilecek olanların edinimleri önem taşımaktadır. Bu doğal olarak bize, ilk temel sorumluluğa çağrıyı getirmektedir. Bu "mana yoluna talebeliğe" çağrıdır. Aslında bu talebelikte kağıt, kalem, metot, sistem yoktur. Bu talebelikte yaşama yaşamla dokunmak, yaşamı yaşamla paylaşmak vardır. Ve bu nedenle Mesih İsa talebelerini kendi doğal yaşam ortamına çağırmış ve yaşamını paylaşmak istemiştir. Çağrının bu ilk basamağı aslında çöle ve elbette çarmıha çağrıdır. Bir diğer deyişle beden üstüne çıkmaya çağrıdır. İkinci temel sorumluluğa çağrı ise, müjdeciliğe yani çarmıh sonrası diyebileceğimiz kişinin nefsini inkar edip, çarmıhını yüklenip yola koyulduğu bir yaşama çağrıdır. Çünkü bu yaşam kendi kendini istenmese de dışarıya ifşa edecek olan bir yaşamdır. Ve bir anlamda bu çarmıh sonrası diriliş yaşamına çağrıdır. Burada adeta kişi kendi ruhunu aşmaya çağrılmaktadır. Ve üçüncü temel sorumluluk ise negatifi, karşıtı ve karşıtın bütün verileri üzerine yengi kazanabilme sorumluluğudur. Yani burada artık Mesih seviyesi olduğu gibi kişiden ışıyan, yansıyan bir seviyedir. Bu bir anlamda kişinin kendi insani sınırlarının,

algısının ve dolayısı ile duyularının üstüne çıktığı bir seviyedir. Böyle bir seviyede yani beş duyu üzerine Mesih'le ve Ruh'un gücünde işleyen bir seviyede olmak kişi artık öteki dünya da diyebileceğimiz sonsuzla kucaklaşmakta ve sonsuzu bir anlamda Mesih'te ve Ruh'un gücünde insanlığa bir kanal olarak sunabilmektedir.

20

Vizyon Farkı

(Yuhanna 6:1-5 üzerine sohbet)

Efendimiz Mesih İsa "gitmelerine gerek yok, onlara siz yiyecek verin" diye buyurdu(Mt.14:16)..Filipus "her birinin bir lokma yiyebilmesi için iki yüz dinarlık ekmek bile yetmez" şeklinde cevap verdi. Andreas ise, Efendimiz Mesih'e; "burada beş arpa ekmeği ile iki balığı olan bir çocuk var" diyrek çocuğu Efndimize getirdi.

Mesihte kurtuluşun üstün egemenliğini kişiye indirgemesi gerçeği, ancak büyük bir samimiyetle yaşamda kucaklandıkça içte açılan, büyüyen bir gerçekliktir. Ve bu gerçeklik bir inanç değil, tersine kendini yaşamla ifade eden bir bilinçtir. Bu bilinç öze ne kadar yakınsa özü o kadar kavrayıp bu kavramı yansıtma durumundadır. Bu nedenle Mesihi tanımak, Mesihi bilmek, Mesihi edinmek hep birbirinden farklı algı ve birbirinde farklı yakınlık düzeyleridir. Bu farklı algı ve yakınlık düzeylerini Efendimiz Mesihe yakın talebeler arasında bile görebilmek mümkündür. Çünkü bu dışın ne kadar kaynağa yakın olduğu meselesi değil, esas için nerede ne kadar kaynakla bağı olup olmadığı meselesidir. Burada geçen bu hadisede de bu oldukça açıktır.

Filipusla Andreas buradaki bu olayda adeta bunu net bir biçimde olaya olan tepkileri ile bize göstermektedirler. Birisi birden bire ortaya çıkan ve acil çözülmesi gereken soruna mantık çerçevesinde oldukça dar bir pencereden bakarken diğeri ise; eldeki en küçük bir veriyi bile bir değer kabul ederek soruna oldukça geniş bir pencereden bakabilmektedir. Bu vizyon farkının bariz göstergesidir. Vizyon farkı ise oldukça açık, oldukça net büyük ve farklı sonuçlar demektir. Bir bakış açısında imkansızlık, kendi mantığı içinde kendi imkansızlık ilizyonunu oluşturup sonuçsuzluğu sonuç kılarken, diğer taraftan diğer bakış açısında eldeki en küçük veriye verilen değer ve bu değerin Mesihi seviyeye takdiminde imkansızlık, mantık üstü yaklaşımda imkanı olan bir hale dönüşmüştür. Kısacası Filipus için imkansız görülen ve bir anlamda kesilip atılan kendi gerçekçiliğindeki gerçeklik, Andreas için eldeki küçücük değerlerin dahi sayılması kaydında, yani mantık üstü inanç düzeyinde, daha doğrusu Mesihte imkan dahilinde görülmüştür.

Yalnız burada küçük bir ayrıntıyı da göz ardı etmemek gerekir. Böylesi geniş bir vizyona sahip Andreas Mesihe ilk talebe ve Mesih'e en yakın dörtlü içindeki en sakin ve kişileri yerlerinde değer kabul edebilen bir kişiliktir. Kardeşi Petrusu büyük bir coşku ile Mesihe takdim edende yine odur. Daha doğrusu yakın halka, Yaratan sureti olabilme gerçekliğinde Mesih kurtarışını, daha bir mantık üstünde gönenebilen ve buna göre de vizyonu oldukça geniş olabilen bir halkadır. Ve bu halka Mesihte aza kanaatin değil, en azın bile görünmeyen çokluğa bir veri, bir kapı olduğunun farkındalığında olandır. O zaman esas olan halkayı "kaynağı, yani özü bende görene dek" daraltabildikçe daraltabilmek ve Mesihte vizyonu büyüttükçe büyütebilirken, kendi benliğimizin alma

arzusunda kendi kimliğimizi küçültebildikçe küçültebilmektir. Bu nedenle Efendimiz Mesih Luka 21:1-4 "yoksul dul kadının" kendi yokluğundan sunduğunu zenginlerin kendi varlıklarından sunduklarından çok daha değerli görmektedir.

21

Belirti

(Markos 7:11-13 üzerine sohbet)

Dönemin dincileri gelip Efendimiz Mesih İsa ile tartışmaya başladılar. Efendimizi denemek için, özellikle algı üstünden bir belirti göstermesini istediler. Efendimiz Mesih İsa içten bir ah ile " bu kuşak neden belirti istiyor?" dedi. Size doğrusun söyleyeyim bu kuşağa hiç bir belirti gösterilmeyecek." Sonra onları orada bırakıp yine tekneye bindi ve karşı yakaya yöneldi.

Algılarımız ve uygulamalarımız çoğunlukla günlük konuşmalarımız gibi hep belli döngüler içindedir. Ve bu döngülerimiz nedense hep kendi fiziksel algı ve anlayışımız üzerinde şekillenen döngülerdir. Çoğu zaman bu döngüler dinsel ya da ruhsal algılarımızı hatta uygulamalarımızı da etkileyen unsurlardır. Çünkü beklentilerimiz hep bedene endekslidir. Ve kendi sınırlı algı ve görgülerimize endekslidir. Hal böyle olunca bu bölümde olduğu gibi özellikle dini ya da mezhepsel seviyelerde gezindiğimizde de elbette bir takım mantık üstü gerçekleri yine kendimizce mantık üstü saydığımız mucizelerde aramamız doğal olacaktır.

Oysa Efendimiz Mesih İsa'nın buradaki vurgusu oldukça önemlidir. Yaşamın zaten kendisi mantık üstüdür. Yani bir hücreden bir insan olma gerçeği kendiliğinden mucizedir. Bunun üzerine insan yaşamı ve bu yaşamın anlamı daha da derin bir mucize olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu mucizeler zincirini yeniden bedene kenetleyip beden içindeki verilere göre dinsel algılarda bu içsel yaşam çizgisi ve anlamını düşünmeye kalkmak, Yaratan'ın kendi kendimize ego sınırlarımızdan yükselip Kendisine suret olmaya çağrısını görememek elbette hala farklı mucize beklentilerini ortaya çıkaracaktır.

Musa ile Yaratan'a yürüyüşte, yani kaos diyarı olan Mısırdan çıkışta o Işık Kanalına yani Musa'ya tabi oluş aslında en büyük belirtiyi yaşamlara getirmiştir. Bu aydınlıkta yani pozitifte aşırı ışıktan koruyacak bulut, merhamet, karanlıkta yani negatifte ise kişiyi kendi yargısında tutacak ateş bulutudur. Ayrıca orta sütun yani onu sürekli besleyecek olan "man" gündelik ekmek (Çık.16:14-31) ise her gün bir denge unsuru olarak onları beslemek üzere verilmiştir. "Man" belirtidir. "Man" dengedir. Denge kutsallıktır. Fakat ne zaman İsrael, tabi olmada zorlukları ile Musa'yı kaybetmişse işte o vakit artık ulaştığı yeni seviyede, diyarda yeniden ego seviyesinde Yeşu ile birlikte kendi gayretine tabi olmak zorunda kalmıştır (Yeşu 5:12).

Bu durum Yaratan'a yürüyüşün kişisel çaba ve dindarlık gayreti içinde olmasının ne denli zor olduğunun farkındalığı ve feryadında ve bütünlük arayışında bir kez daha ve bu kez sadece kanalda değil kanalı kişiye taşıyan unsurda insanlığa sunulmuştur. Bu "gökten belirti" sadece belirti değil adeta göğün altta açılımıdır. Yani Mesih İsa'da Yaratan düşünce "Kelam" olma gerçekliğinde "düşünce, mantık ve bilincini" insanın iç varlığına taşımış ve bunu Ruh'la bu kez daha bir içsellikte desteklemiştir. Bu nedenle bu

gerçeklerin farkında olduğunu zannedip böylesi bir çizgiyi ve gerçekliği göremeyenler için elbetteki ne belirti verilirse verilsin bir anlam kazanmayacaktır. Bu nedenle böyle bir durumda "karşı kıyıya geçmek" esas olmalıdır (Yuh.6:26-59).

22

Yokluğundan Vermek

(Luka 21:1-4 üzerine sohbet)

Efendimiz başını kaldırdı ve bağış toplanan yerde bağışlarını bırakan zenginleri gördü. Yoksul dul bir kadının oraya iki bakır para attığını görünce, "size gerçeği söyleyeyim" dedi, " Bu yoksul dul kadın herkesten daha çok verdi. Çünkü bunların hepsi kutuya zenginliklerinden artanı attılar. Bu kadın ise yoksulluğuna karşın, geçinmek için elinde ne varsa hepsini verdi."

Vermek aslında Efendimizin kendisini sunmada ve bunu bizlerin kurtuluşu için yapmasında doruklarda bize sunulmuş bir kavramdır. Fakat buna rağmen biz hala vermeyi sadece elimizdekini bir başkasıyla paylaşmak olarak algılıyoruz. Oysa bir şey vermek ya da bir şeyi paylaşmak sadece esasa bir araçtır. Yani bir algının bizim ruhsal karakterimize yeniden işlemesi için bir araçtır.

Çünkü esasında verme, Yaratan'ın İbrahim'le antlaşmasında olduğu gibi aslında karşılıklı bir geçiştir. Yani iki tarafta bir bebeğin meme emişiyle annesine haz vermesi ve bebeğinde beslenmeden haz alması şeklinde karşılıklı verişlerin dengelenmesi aslında esaslı vermenin en güzel görüntüsüdür. Bu aslında varlığın ötesinde bir veriştir. Olmayandan veriştir. Çünkü aslında olmayan kısıtlı bir algı için ya da fizik dünya için olmayandır. Oysa başlangıç ve son eğer Yaratan ise, o zaman her şey o muhteşem makro kozmos içinde mevcuttur. Ve bizler ana rahmindekiler misali bu kozmos içinde mikro kozmos olarak hep bu bağ içinde karşılıklı verilerde yaşarız.

Bu nedenle esas veriş yoklukta sunuştur. Çünkü o zaman edinim imanında sahip olduğumuz yani bize verileni paylaşmak değil içinde bulunduğumuz tamamı büyük bir emniyetle karşıya sunmak yani üstü bir anlamda alta çekebilmeyi başarmaktır.

Bu nedenle burada efendimiz sadaka vermenin, sunu sunmanın çok ötesinde bir verme gerçeğini, var olan hiç bir şeyin esasında bizim sahibi olduğumuz bir şey olmadığı gerçeğini, bize göstermekte ve dolayısı ile böylesi bir tablo içinde de bize sahip olmadığımıza kahyalık yapmamız gerektiğini öğretmektedir. Çünkü bir anlamda tsadak-hei kelimesi iki kelimede gelip doğruluk anlamını verir. Yani tsadak-adalet, yargı gibi anlamlara gelirken hei yeri işaret eder. Böylelikle üstü alta çekmek, bir anlamda sınırlılığımız içinde Yaratan'ı yeryüzünde yansıtmak demektir. O zaman yokluğumuzdan varlığı sunabilme böylesine üst bir seviyenin, Mesihi yaşamın bizde açılmasından başka bir şey değildir. Bu da tamamen Mesih'le ve Ruh'ta o en üste yürüyüş ve Yaratan suretine dönüşüm ve değişimin muhteşem vurgusudur. Bu bağlamda tam anlamı ile doğruluk, Yaratana paralel bir yaşamı edinme demektir. Efendimiz, kurtarıcımız Mesih de bu noktada belirmektedir.

23

Sununun Ötesi

(Luka 21:1-4 üzerine sohbet)

Efendimiz başını kaldırdı ve bağış toplanan yerde bağışlarını bırakan zenginleri gördü. Yoksul dul bir kadının oraya iki bakır para attığını görünce, "size gerçeği söyleyeyim" dedi, " Bu yoksul dul kadın herkesten daha çok verdi. Çünkü bunların hepsi kutuya zenginliklerinden artanı attılar. Bu kadın ise yoksulluğuna karşın, geçinmek için elinde ne varsa hepsini verdi."

Yaratanla yaşam, eğer Mesih'te ve saran Işık kutsal Ruh'u o muhteşem ışımasında bir edinim yaşamıysa yani buradaki iman bir edinim imanıysa, o zaman bu yaşam geleceğe kök oluşturan bir yaşamdır. Çünkü böylesi bir edinim yaşamında dün bugüne taşınmamış ve yarın henüz bugünden senaryolaştırılmamıştır. Ama aslında dün bugünde tamamlanmış ve yarına ise yarın için gerekli yükseliş tohumları bugünden atılmıştır. İşte bu çok önemli bir teori pratik kucaklaşmasıdır. Mana yolu, maddenin ruhla dengede buluştuğu noktada başlar. Mesih böylesi bir buluşmanın temelidir. Çünkü bu noktada Mesihi ifade "dünyada olup dünyada olmama" gerçeğidir.

Şimdi bu gerçeğe doğru dönüşüm ve değişimde üç aşama vardır. Bunlardan bir tanesi bu dönüşüm ve değişimi gerçekleştirmek yani mana yolunda Mesihi giyinip Yaratan'a sürekli kesintisiz bir yürüyüşe başlamak sınırlılıktan ayrılma ile mümkündür. Sınırlılık bizi hep ama hep belli paket program içinde yaşamaya zorlar. İnancım şudur, mezhebim budur, siyasi görüşüm budur gibi. Oysa arzularımız dahi sabahtan akşama değişir durur. O zaman esas dönüşüm ve değişim sınır çizgilerimin, kabuklarımın terkinde başlar. Yani sadece kendi egom üstünde yaşamaktan ve kendi vardığım kötü sonuçlardan üzgün olmam yeterli değildir buna neden sınırlılılığımı terk etmem esastır.

İkinci aşama ise kendi bedenimin kendi sınırlılıklarını, “yapamam, edemem bu yaştan sonra" gibi söylemlerimi fiziğe endeksli algımla arkada bırakabilmemdir. Bu Yaratan'la Mesih'te ve Ruh'ta dua dediğim evreni titreştiren o muhteşem bağ yolu ile bağ kurmamdır. Bu bağı sürekli belli bir düzende ve Işığa kanal olma şartında ve Mesih'i seviyede Ruh'la yapmak beni fizik dünyamdan ayıracak yegane gerçekliktir.

Ve dolayısı ile üçüncü aşama beni ziyadesiyle Yaratan'a suret haline getirecek olan ve Efendim Mesih'te yetkin bir biçimde bizlere sunulan Ruh'ta ifade bulan verme gerçeğidir. Bu gerçek bir şeyleri özellikle maddeyi paylaşmakta sadece ifade bulur ya da sadece esaslı bir ilahi verme algısına araç olur. Esas verme ise kendi sınırlarımın ötesinde var oluşumda, var oluşa nedeni sunabilmeyi becermektir. Bu anlamda verme, bize sunulan verme algısının yegane sahibi kainatın Efendisini taklit değil, bize sunulan verme algısının tamamının yegane sahibi kainatın Efendisine benzemeye gayrettir. Ve bu

metindeki dul kadın ile diğer zenginliklerinde bir şeyleri feda ettiklerini sanan insanlar arasındaki fark bu taklit etme ve benzemeye gayret etme farklılığıdır. Efendimiz Mesih İsa bizi, esasa taşımak için, gerçek Yaratan'a benzerlik için, bizden Yaratan'a kurtarmış ve Ruh'un desteğinde ışıyan ve maddeyle elden geldiğince az bir bağda gerçek bir yaşama kavuşturmuştur. Böylesi bir bol, gerçek, Yaratan'a ve kişiye haz veren yaşam, bu hiç bir şeyi olmayan kadının sunusunda ve Mesihin bunu takdir etmesinde anlam bulur.

24

Egemenlik

(Luka 9:57-62 üzerine sohbet)

Yolda giderken bir adam Efendimiz Mesih İsa'ya "Nereye gidersen, senin ardından geleceğim dedi. Efendimiz ona; "Tilkilerin ini, kuşların yuvası var, ama İnsanoğlu'nun başını yaslayacak yeri yok" dedi. Bir başkasına Efendimiz "ardımdan gel" dedi. Adam ise "izin ver, önce gidip babamı gömeyim" dedi. Efendimiz "bırak ölüleri kendi ölülerini kendileri gömsün. Sen Yaratan'ın egemenliğini duyur. Bir başkası..."senin ardından geleceğim ama, izin ver, önce evimdekilerle vedalaşayım. Efendimiz İsa ona; "Sabanı tutup da geriye bakan, Yaratan'ın egemenliğine layık değildir" dedi.

Egemenlik öylesine görkemli bir şeydir ki, aslında hepimiz bir anlamda Yaratan'a suret olarak yaratılmış olmamızdan ötürü, kendi kendimize egemenliği algılar, kendi kendimize de kendi çapımızda uygular dururuz. Aslında "acılar yolunda" yani "yalnız kişinin kendi alma arzusunda" yürüdüğü yolda, her zaman her şey anlık ve belli sınırlara bağlıdır. Daha doğrusu madde ile iç içedir. Oysa "mana yolunda" egemenlik, hakim olmak, hükümranlık tamamen o iç alemlerimizin üstündeki her şeye hakim olan esas Yaratan düşüceye, O'nun işlevine aittir. Ve elbette sonuç Mesihi seviyedir. Metnimizde "mana yolu" için üç çeşit talep üzerinde durulmaktadır.

Bu taleplerden ilki, Efendimiz Mesih'e koşulsuz yaklaşma isteyen bir kişinin talebidir. Bu elbette güzel bir taleptir ama bedel göz ardı edilmiştir. Çünkü manevi manada "egemenlik" aslında "acılar yolunun" bütün maddi bağlarından kopmaya hazır olmak demektir. Bedendeki insan için bu kopma söylendiği gibi kolay bir kopma değildir. Bu nedenle "egemenliğin" ne anlama geldiğinin "mana yoluna" çıkıldığı andan itibaren algılanması, Ruh'un rehberliğinde Mesih'te, Yaratan'a yürüyüş için çok önemlidir. Bu nedenle koşulsuz gelişte aslında yukarıdan verilen koşul bu durumu idraktir.

İkinci talep örneği ise Efendimiz Mesih'in Ruh'un araştırıp hazırlamaya çalıştığı yüreğe doğrudan çağrısıdır. Çoğu zaman böylesi yüce, üst bir çağrıya maruz kalan yürekleri yer çekimi misali dünya çeker. Yani birden bire madde hemen o her zamanki malum negatif etkisini göstermek ister. Mana yolunda ilerlemek için henüz erken olduğu ya da mana yolunun bir tür dini inanç olduğu gibi bir çok algı, kişinin net olarak kendi mana tarafını işletebilmesine mani olmaya kalkar. Ve dolayısı ile ikinci talepte gördüğümüz, "üstün çağrısı" meşguliyet bahanesi duvarına takılır kalır. Bu aslında cansız seviyenin etkin olmasıdır. Oysa Mesih İsa'nın daveti maddenin üstünde, dolayısı ile sonsuzluğadır. Yani dünyadaki bütün sahip olduğumuzu düşündüğümüz her şeyden çok daha üsttendir. Bu nedenle egemenlik algısını koşulsuz algılama ve hiç meşgul olmadan bu algıyı yaşama indirgeme esası burada esas öğretidir.

Üçüncü talep şeklinde ise koşullu bir talebe dikkat çekilmektedir. Bu talepte "geleceğim ama" ifadesi kişideki zayıflığa, yüreğin bölünmüşlüğüne işaret etmektedir. Ve Mesih İsa bu tarz bir talebi "egemenliğe layık" olmaya bir tehdit olarak görmektedir ve egemenliği layığı ile yaşamda algılamaktadır. O zaman Mesih talebesinin mana yoluna çağrısında bu çağrı, "madde üstünde manayadır". Bu çağrı Mesih'te "mana yolunu" yaşama indirgemeyedir. Ve bu çağrı "mana yolunun" hakkını vererek yaşamayadır.

25

Süreçte Sınırlı Algı

(Markos 6:35-44 üzerine sohbet)

Talebeler Efendimize:"Vakit de ilerledi. Halkı salıver de ..yiyecek alsınlar" dediler. Efendimiz ise "Onlara siz yiyecek verin" diye karşılık verdi. Talebeler büyük bir şaşkınlıkla "(bir yıllık bir gelire denk) 200 dinarlık ekmek alıp onları biz mi yedirelim yani?" diye sordular. Ve Efendimiz "Kaç ekmeğiniz var gidip bakın" dedi. "Beş ekmekle iki balık" cevabı gelince Efendimiz halkı küme küme oturttu. Beş ekmek ve iki balığı aldı, gözlerini göğe kaldırarak şükretti...herkes yiyip doydu.

Bu aslında mana yolu yolcuları için muhteşem bir tablodur. Ve bu tablonun Mesih talebesine öğretileri aslında çok derindir. Hiç kuşkusuz hepimiz bir çok alanda hep süreç içinde sınırlı algılarda hareket eden kişileriz. Oysa Mesih'te çağrımız süreç içinde sınırlı algıya değil, süreç içinde sınırsız algıyadır. Bu nedenle bu bölüm tam bizler içindir. Ama Filipus'un Yuh.6:7'deki tepkisi de aslında tam bizlik tepkidir. Yani Mesihi seviyenin dizinin dibinde bile, "her birinin bir lokma ekmek yemesi için 200 dinar bile yetmez" şeklindeki tepkide aslında bizim karamsar bakış açımız vardır. Her zaman kendimiz için alma arzumuz hep ilk doğanımızdır ve bu ilk doğuş hakkını adeta Yakup gibi almamız gerekmektedir. Ama Yakup'un İsra-el olma zorluğunun bilincinde ya da Simun'un gerçekten Petrus olma zorluğunun bilincinde olması gibi, bizim de bu zorlukla mücadele etmemiz şarttır. Çünkü yaratılış amacımız, çağrımız bunadır aslında.

Oysa yine Yuh.14:11'de "Benim yaptığım işleri bana iman eden de yapacak; hatta daha büyüklerini yapacak" söylemi Efendimizin bizde ne denli sorumluluk bilinci oluşturma gayreti içinde olduğuna güzel örnektir. Bu durumda 1) Mana yolu konusunda insan kardeşlerimize rehberlik etme sorumluluğumuzdur. 2)Işık sunma ve bunu lafla değil yaşamla yapma da bizim sorumluluğumuzdur. 3) Diğer taraftan süreç içinde sınırlı algı noktalarında eldeki verilerimizi değerlendirmemiz de 4)Ve eldeki verileri bir araya getirme sorumluluğu da. Bereketleme bu noktada olmaktadır. 5) Bu veriler bütününü yine kaynakla bütünlemek de yine bizim sorumluluğumuzdur. Bu durumda mana yolunda, madde ve mana ihtiyaçları içinde kendi yönsüzlüklerine yol arayanlara yol gösterebilme söz konusu olabilecektir. Bu nedenle bu bölümde sunulmak istenilen, verilmek istenilen çok önemlidir. Elbette burada "elde ne var gidin bakın" cümlesi sonucunda özellikle bir çocuğun elindeki beş ekmek ve iki balığın veri kabul edilmesi bir doruk öğretidir..

En küçük veri olarak sembolize edilen ekmek, yaşamın beş duyusuna hitap eden ve beş duyuyu besleyen olarak burada ele alınmaktadır. Çölde Musa'yı izleyenlere sunulan göksel “Man’a” işaret edilmektedir. Ekmekle hatırlatılmak istenilen budur. Ve balıkta ise, verinin olduğu yerde bereketin olacağına işaret edilmek istenmektedir. Kısacası veri doğru değerlendirilirse ilahi hazzın ve ilahi bereketin kaynağı olacaktır.Bu harikadır. Bu tür

açıklamalar Filipus'un negatifliğine, sadece süreçte sınırlı algısına karşı vurulan sonsuzluk mührüdür. Ve talebe böylesi bir üst algıda yaşama davetli olan kişidir.

26

Ve Yitro Duydu

(Çıkış 618:1-12 üzerine sohbet)

Kahin Yitro, Yaratan'ın Musa ve halkı İsra-el için yaptığı her şeyi RAB'bin İsra-ellileri Mısır'dan nasıl çıkardığını duydu...Ve Musa ...bir bir anlattı. Ve Yitro, "Sizi Mısırlıların ve firavunun elindn kurtaran RAB'be övgüler olsun..artık biliyorum ki, RAB bütün ilahlardan büyüktür. Çünkü onların gurur duyduğu eylerin üstesinde geldi.

Benden BEN'e doğru hareket eden mana yolu aslında önemli bir ifşa yoludur. Bu yolun üzerinde, Mesihte vermeye tabi olan nefsi inkar etmiş gönüller gerçekten Yaratan'ın seslerini görerek ilerlerler. Yanlış okumadınız duyarak değil görerek ilerlerler. Bu önemlidir. Yani ses duyulmak içindir. Oysa bu bölümde olan bütün olgularda özellikle on sayısının ifşasının çok büyük önemi vardır. Çünkü veriler ve verilerin bizdeki karşılığı, Adem seviyesinin bütün kendi benliği için alan acılar yolu algılarını dönüştürüp değiştirdiğinde gönüle tamamen açılmayı getirmiştir. Bir anlamda on belanın karşılığı on buyruk olarak insanlığa ışımış ve buyruklar insana nüfuz etmek suretiyle yaşam olduğunda ise o noktada artık Mesih açılmıştır. Ve kurtulmuş insan mana yolunda Mısırın dar alanından "kapının dar alanına" geçmiştir. Kapı sonsuzluk kapısıdır. O zaman böylesi bir ilerleyişte hiç kuşkusuz dönüşüm ve değişimin aslında gözlenebilen, insan hayatına akseden, Mesihi yaşam sesleri vardır ve bu seslerde Yaratan'ın dar alandan kurtarışının görkemi insanlarca malumdur.

Yitro dahi bunu duymuştur. Yani farklı bir inancın mensubu Yüceler Yücesi "kainatın Efendisi" görkemini duymayanlar dahi "kainatın Efendisi", o Mesih'inde ve Ruh'unda kendini ifşa eden Öz'ü, bu Öz'ün kişide Ruh'u ve Mesihi ile işleyişinde duymuşlar ve sesleri yani olanların görkemini bir anlamda altıncı hisleri ile görmüşlerdir. Ve dönüşüm ve değişim o hiç umulmadık bir biçimde onlara sirayet etmiştir.

Bunun için bir yöntem aranıyorsa şayet yöntem nettir. 1) Her şeyden önce Mesih'in kurtarışı ile Musa ışımasında olduğu misali Mısırdan çıkmak esastır. 2) Bu çıkış yepyeni verileri almak için vermeyi dolayısı ile engelleri göğüsleyip aşmayı gerektirir. 3) Bunun sonucunda gelinen nokta on belanın karşılığında on buyruktur ve bu üstün açılımı demektir ve sesleri sadece duymak değil görmeyi de getirir. 4) Mesih'le Ruh'un rehberliğinde Öz'e yolculuk eğer içte ise bunu dış izler 5) Bu nedenle dışı öpmek gerekir. 6) Dışı öpme ile kabul sevgi ve saygıda kusursuzca üstün uyandırışını aktarmak ve altın cevabını yılmadan ifade edebilmektir. 7) Bu içle dışı övgüde bütünler ki, "Yaratan Kurtarır" anlamındaki Yesu'nun Tora'yı yani Nur'u tamamlaması bu noktadadır. Yitro'nun Musa ile buluşması bir anlamda, "kendim için alma tarafımın benle yani benim karşılıksız verme tarafımla" karşılaşması demektir.

İşte bu nokta eğer yukarıdaki yedi adım misali bir yaklaşımla ele alınırsa övgü

getirir. Ve burada Mezmur 18:49'da denildiği gibi "Bunun için uluslar arasında sana şükredeceğim, ya RAB, Adını ilahilerle öveceğim" şeklinde bir övgü yükselir..Ve Yazılar bu nedenle; "siz seçilmiş soy, Kral'ın kahinleri, kutsal ulus, Yaratan'ın öz halkısınız. Sizi karanlıktan şaşılası ışığına çağıran Yaratan'ın erdemlerini duyurmak için seçildiniz..şimdi Yaratan'ın halkı ve...merhamete erişmiş olanlarsınız"-1.Pet.2:9-10 demektedir.

27

Ezber Bozma

(Luka 19: 1-10 üzerine sohbet)

Efendimiz Eriha'dan geçerken vergi görevlilerinin başı olan Zakkay.....incir ağacının tepesine tırmandı...Mesih İsa "bugün senin evinde kalmam gerekiyor" dedi. Zakkay hızla aşağı indi ve sevinç içinde Efendimizi evine buyur etti..ve Zakkay "bir kimseden haksız bir şey aldımsa, dört katını geri vereceği" dedi...Ve Efendimiz bu ev bugün kurtuluşa kavuştu. Çünkü bu adamda İbrahim'in oğludur. Nitekim İnsanoğlu, kaybolanı arayıp kurtarmak için geldi" dedi.

Efendimiz Mesih İsa'nın yeryüzündeki bütün hizmeti boyunca sıradan yaşamlara dokunması oldukça önemli bir noktadır. Bu yaşamların çoğu aslında sadece sıradan yaşamlar değil aynı zamanda toplumun gerilerine şu ya da bu nedenle itilmiş insanların yaşamlarıdır. Vergi görevlileri toplumca hiç hoş karşılanmayan, dışlanan kişilerdendir. Matta'da bir vergi görevlisidir. Ve Zakkay gibi çağrılmıştır. Matta 9:9'a baktığımızda Mesih İsa'nın çağrısı karşısında Matta bir an bile tereddüt etmemiş ve her şeyi olduğu gibi bırakıp Mesih İsa'nın ardından gitmiştir. Ve Efendimiz "Size doğrusunu söyleyeyim, vergi görevlileriyle fahişeler, Yüceler Yücesinin hükümranlığına sizden (yani o günün din adamlarından) önce giriyorlar"-Mt.21:31. Bu ezber bozmadır.

Burada Zakkay hikayesinde aslında Zakkay'ın boyunun kısa olmasında ve Mesih İsa'yı merak edip görememesinde bile anlatımın arka planını yakalamak mümkündür. Bir manada toplum dışına itilenler aslında hep toplum engelinde Işıktanda uzak kalanlardır. Gerçekten onlar için özel bir gayret gerekmektedir. Bu gayret var olan verilerin değerlendirilmesinden başka bir şey değildir. Yani "mana yolu" arayışında biraz kendi konumlarında kendi itilmişliklerinde boylarını yükseltebilecekleri bir basamak öncelikle dünyada bir köşe taşı bulmalıdırlar. Zakkay, incir ağacına çıkmıştır. Bazen kutsal yazılarda incir ağacı İsra-el yani Yaratan'a yürüyen anlamında bir camiaya sembol oluştururken bazen incir ağacı Natanyel örneğinde olduğu gibi evin bahçesinde, kendi özelinde tefekkür edilen yerdir. Ve Zakkay ne kadar vergi toplama gibi halkının nefret ettiği bir işte zenginsede manaya olan özleminde incir ağacının üstüne çıkma gayretini göstermiştir.

Efendimizin oradan geçmesi aslında yukarıdan uyandırılıştır. Zakkay'ın gayreti ise bir anlamda bu uyandırılışa cevaptır. Diğer tarafta ise kendi konumunu kale almamak ve Işığa yönelmek yükseliştir. Mana yolu için acılar yolunda manaya yükselme gayreti ise Mesih'in yani Işığın arayan kabı yani Zakkay'ın yüreğini görmesi demektir.

Ve Işık bu kaba yukarıdan değil aşağıdan bakmıştır. Ve ışık aslında Zakkay'ı bir başka mecazla kendi itilmişliğinde ama aynı zamanda toplum üstünde kurduğu otoriten aşağıya alçalmaya ve mananın alçaklarda açılacağını da içeren bir mecazla aşağıya davet etmiş ve onda kalacağını söylemiştir.

Işığın kapla buluştuğu o noktada coşku ile eski seviyeyi bırakma, coşku ile yeni seviyeye doğru yönelme ve bu coşkuda dönüşüm ve değişimi büyük bir hızla tatbik etme vardır. Efendimizin hakiki dokunuşunda böylesi yetkin bir etkinlik vardır.

28

Islahına Kaos

(Yuhanna 10:40 ve 11: 1-10 üzerine sohbet)

Efendimizi yakalamaya çalıştılarsa da...o Şeria ırmağının karşısına geçti..orada bir çokları iman etti..iki kız kardeş Efendimize Lazar'ın hasta olduğunu duyrdular...Ve Efendimiz; "bu hastalık ölümle sonuçlanmayacak; Yaratan'nın ve oğlunun yüceltilmesine hizmet edecek" dedi...bulunduğu yerde iki gün daha kaldı ve talebelerin tepkilerine rağmen (tepkiler diyarına) geri döndü.

Kişinin kendine köleliğinden kurtulması, acılar yolunu arkada bırakıp sonsuza doğru yaratılışının gayesi olan "suretine doğru yürüyüşü", elbette yeni prensipleri içeren bir yürüyüştür. Bu prensipler sürekli hareket halindeki bir "bağ noktasının" içinde, bir çok koruma kalkanı içinde, korunmalı ve yeni yaşamda mabet kişide elbette "diri taş" yani "Mesih" üzerinde "Mesihleşme" inşası ile devam etmelidir.

Böyle bir yaşam elbette hareket halinde bir yaşamdır. Böylesi bir hareketlilik her ne kadar Efendimiz hayatında bedensel bir hareketi de getirse, aslında yaşam içinde için hareketliliği, bedenin hareketliliğine de yön verendir. Dolayısı ile Yaratan'ın ışığında aranan kaplar elbette bulunduğunda, "kabında" yani "ışımış gönlünde" hareketliliği getirmiş olacaktır. Böylelikle negatif çoğalsa da hep bir karşı taraf olacak ve hep bir yeni seviye olacak ve bu seviyede hep yepyeni bir ışıma ve pozitifin çoğalımı gerçekleşecektir.

Fakat yine de göğüslenmeyi bekleyen sorunlar, kaoslar karşı yakalar içinde geçerlidir. Her ne olursa olsun Mesih'in kurtarışını gönenip Ruh'la yeni yaşama bürünen ve prensiplerini "bağ noktasında" hareketlilikle sürdüren bir Mesih talebesi için sorun, bundan böyle içinde daima ıslahı olan bir sorun olarak değerlendirilmek durumundadır.

Bu bağlamda Lazar'ın ölümü sadece ıslahı içinde olan bir ilizyondan başka bir şey değildir. Efendimizin o muhteşem teori ve pratik halindeki iki tablet misali öğretişlerinde bu gerçek özellikle bu bölümde güzel vurgulanmaktadır. Çünkü böylesi bir olayın olması sadece "yüceliğin ifşasıdır". Dolayısı ile yazıların genelinde görülebileceği gibi benzeri her tür olayda da aslında "ışığın arayışında" ıslah kaosa sebep ve kaos ıslaha sebep olarak karşımıza çıkar. Yani bir sorun varsa ortada bu sorunun çözümü aslında sorunun daha ortaya konma anında zaten mevcuttur.

İşte Efendimiz Mesih İsa bu nedenle negatifin çoğalmasında geçtiği yargı ırmağının karşı tarafında, önce yaşamın pozitifini etkin kılmış, çoğaltmış ve sonra da böylesi bir kaosu Işıktan Işık olarak karşılayabilme gerçeğinde karşılamıştır. Burada özellikle böylesi bir duruma bakış açısının çok büyük bir güven içinde gerçekleştiğini de görmek mümkündür. Çünkü Mesih İsa Lazar'ın yanına bu haberi aldıktan iki gün sonra ve negatife, ölüm ilizyonuna hükmetmek için gitmiştir. Böylesi bir edinim imanı, egemenliğin kullanılışını Luka 4:34 ve sonrasında da görmek mümkündür.

Bütün bunların ışığında bir anlamda bize sunulan, her bir olumsuzlukta bir ışık olduğu gerçeğidir. Mesihi seviyeden bakmadığımız takdirde aslında ıslahı içinde olan her bir olay bize çözümsüz bir olay gibi görünecektir. Oysa ıslah, ışık içindedir.

29

Çok Kaplar

(2 Krallar 4:2 üzerine sohbet)

Elişa, "Senin için ne yapsam?" diye karşılık verdi, "Söyle bana, evinde neler var?....Ve Efendimiz kör adama; "Senin için ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu. Kör adam; "Rabbuni-Hocam gözlerim görsün" dedi. Ve Efendimiz "Gidebilirsin, imanın seni kurtardı" dedi.-2.Kr.4:2 ve Mrk.10:51-52

Üstün alta açılması aslında altın kahinliğinin üste açık olmasındadır. Yani Efendimiz Mesih İsa bu nedenle talebelerine ve dolayısı ile hepimize "gelsin egemenliğin" çağrısını günlük bir içsel çalışma, bir çağrı bir dua olarak öğretmiştir. Bu bizim "o ikinci muhteşem ışımayı" yani "Oğul'u" yani Yaratan'a mirasçı olma bilincini gönlümüzün tahtına oturtmamız için aslında yol açan bir çağrıdır. Yani "Yol'un Oğlu" bende "Yol" olacaktır. Bu "surete" dönüşüm ve değişimdir. Ama böylesi bir üst suretsizliği alt surete almak ve edinmek elbette zorlu bir mana yoludur.

Bu nedenle üstü alta çekmek için saran Işık kutsal Ruh'un hazırladığı yüreğin genişlemesi ve madde üstünü algılar bir hale gelmesi önemlidir. Bunun için altın yani gönlün, kabın elindeki mirasçılığın, insan olma farkındalığına uyanması esastır. Çünkü uyanışta elindeki kabın farkındalığı ve dolayısı ile bu farkındalıkta eksikliğinde farkındalığı söz konusu olacaktır.

İşte, bu gerçekte Elişa dul ve yoksul kadına "Senin için ne yapsam?" sorusunu yöneltmektedir. Yani bir ışık şahsiyet olarak yukarıdan uyandırmaya kanal olma durumundadır. Fakat bu sorusunun hemen ardından en önemli ikinci soruyu sormaktadır; "elinde neler var?". Çünkü ikinci ışımadaki o muhteşem "forma girmiş" Yaratan'da "yaratan" düşünceyi yani "Yol'un Oğlu'nu" yaşama almak için öncelikle eldekinin farkındalığına uyandırma önemlidir. Çünkü "Saran Işık" yani "Kutsal Ruh" gönlün varlığına dikkat çekmektedir. Kadının "azıcık yağ var" sözü üzerine harekette ışıma, o ikinci muhteşem ışımayı "Kelam'ı" yüreğe çekmeye başlamaktadır. Ama eldeki kabın böylesi muhteşemliği alması için kabın genişlemesi şarttır.

Efendimiz Mesih İsa'da bu soruya benzer soruları sormadan yani karşıdakini öncelikle kendine uyandırmadan o muhteşem dönüşüm değişim dokunuşlarını gerçekleştirmemektedir. Yani önce farkındalık uyandırmaktadır. Ve sonra da hareket. Ve harekette o sınırlıda yeni yaratılma başlamaktadır. Elişa, kadından, komşularından kap alıp getirmesini talep eder ve kadın bu talebe tabi olur. Ve sonra yağ, "ilahi hikmet, kelam, bilinç" artık işleyişinde çoğalmayı getirmiştir. Elişi burada adeta içteki hocayı uyandıran yukarıdan gelen bir hoca gibidir. Ve "azıcak yağ" ise adeta "mana çalışması" mana yolu üzerindeki yazılar üzerine "ışık çalışmaları" gibidir. Ve komşular ise, mana çalışması yapan gurup gibidir. Ve bu durum krallığı, kahinliği ve peygamberliği kendi üstünde toplamış olan kurtarıcımız, Efendimiz de kendini ifşa eden Mesih bedenini oluşturmaktadır. O zaman üstten ışıyan Yaratan düşünce, önce "Kelam'da" formu

oluşturmuş ve formun erilliğinde dişil yani “Hareket” ile ise üstü altta ifşa etmiştir. Bu ışığın, ışıktan ışığa ışıyarak sureti asla yansıtmasıdır. O zaman düşünce önce formda ve sonra da işlevde Yaratan olarak karşımızdadır. Ve bu yansıma bizi Mesih'te Ruh'la Yaratana taşır.

30

Üstün Açılımı

(Elçilerin İşleri 2.bölüm üzerine sohbet)

Son günlerde, diyor Yaratan, bütün insanların üzerine Ruhum'u dökeceğim, oğullarınız, kızlarınız peygamberlikte bulunacaklar..

Yazılar, “yasamı içlerine yerleştireceğim” ifadesinde üstün altla birleşmesine işaret etmektedirler. Bu ancak Mesih seviyesinin “karaktere indiği” anda gerçekleşen bir içsel olaydır. Aslında içsel dönüşüm ve değişim olayıdır. Dolayısı ile böylesi bir durumda bir anlamda o en üst seviyeler “karşılıksız verme” seviyesi dediğimiz Yaratan'la form eşitliği kişide açılmaktadır. Böyle bir açılımda artık insan esas yaratılış gayesi olan “suret olmada” suretsize kanal olan bir hale dönüşüp değişmektedir. Böylesi bir dönüşüm ve değişimde “her bir fert Yaratanın işlerinin kendi dilinde konuşulduğunu anlar” bir hale gelmektedir. Bu elbette içsel bir konuşmanın yine içsel olarak kişide açılmasından başka bir şey değildir. Yani “bireylerdeki Mesih seviyesi, kollektif bir Mesih bilincinin oluşmasında” artık “babil kulesi” dediğimiz “egonun doruklara ulaştığı” noktanın ayrıştırdığı anlama seviyelerini yeniden yerli yerine taşımış olmaktadır.

Buradaki bireyde Mesih ifşası ve kollektifte Mesih ifşası muhteşem bir iç doluluk yani “haz” ortamı oluşturarak Yaratan'da ve Ruh'un içsel tatmininde, Mesih seviyesinin doruklarını insanda açmıştır. İşte böylesine bir açılım da aslında insanları ayıran, ötekileştiren her tür unsuru ortadan kaldırmıştır. Bu “saran Işığın” artık insan seviyesinde beklenildiği gibi kendini ilan etmesidir.

Böylesi bir noktaya gelmede için algısı bütün farklılıkları kendi farklılığında rahatlıkla algılayıp değerlendirebilir bir hale gelmiştir. Artık dini seviyelerin dar alanları, kendi varlıklarını Mesih kurtarışının Ruhsal hazlarının geniş ufuklarına teslim etmektedir. Burada beş duyu üstünde altıncı his devreye girer. Bu “kutsal Ruh'un işleyişi”, maddedeki tatminsizliğin manada karşılığını bulmasıdır. Bu noktaya gelmek her şeyden önce Fısıh yani dar alan geçişinden dışarı çıkma bilincini karakterde açmaya bağlıdır. Ve bu bilincin üstüne “diriliş bilinci” inşa edilmeli ve “diriliş bilincide” olabildiğince karaktere edinilmelidir.

Bu nedenle yedi kez yedinin kırk dokuz etme gerçeğinde, bir gün sonrası Pentekost bayramı ya da Şavuot Bayramı (Ellinci gün), Tora’nın yani Nur'un üstten açılımı bayramıdır. O zaman samimi bir Mesih talebesi için “dirilişi gönenme” ancak böylesi bir 49 gün yürüyüşü yani “dirilişi karaktere indirgeme” yürüyüşü ile söz konusudur. Ve işte ancak böyle olursa Pentekostta yani 50. günde her bir samimi Mesih talebesi için “üst alta açılmış olacak” ve “Ruh'un doluluğu” yüreklerdeki bütün ötekileşme ve ötekileştirmeyi ortadan kaldırmış olacaktır. (Anlatımdaki bu sayılar elbette mecazi ifadelerdir)

31

Gerçek Görme

(Balak ve Balam -Çöl.Say.22-24 üzerine sohbet)

Giysilerin hep ak olsun. Başından zeytinyağı eksilmesin-Vaiz 9:8

Balak ve Balam ikilisinde aslında Yaratan'a yürüyene bir kötü bakış ve bir de bu bakışa kötü sözle yaklaşım yani lanet girişimi vardır. O nedenle İsra-el yani Yaratan'a yürüyen, bir anlamda Mesih'inde ve Ruh'unda Yaratan'da işleyen olarak hep böylesi bir etki altındadır ve olacaktır. Yani Adem seviyesi, hep Mesih seviyesini kendi bencilliğinde suçlayıp duracaktır. Oysa Yaratan'a yürüyen Mesih'i giyinmiş kişi Ruh'la ilerlerken Mesih'te suret olma bilincinde "giysilerini hep ak tutma" bilincinde olmalıdır. Bu da "başı ile görmeyi" bilmesine bağlıdır. Bu ne demektir? Bu aslında "görmenin" bir dışa bakıp görmek bir de dışa bakıp içi dışa göre gördürmek şeklinde iki olumsuz yönüne karşı önemli bir uyarıdır. Çünkü baş ile görmek aslında "düşüncenin yenilenmesinde" gönül ile görebilmeye başlamak demektir. Efendimiz misali "baktı, gördü, acıdı" şeklinde bir görüneni ardındaki ile bütünde görebilmektir. Bu aslında baş ile görmektir. Oysa kimi cüzdanına göre gören, kimi cinselliğine göre gören, kimi ise hep kendi önyargılarında görendir.

Oysa Balak ve Balam önündeki yani kötü bakış ve lanet önünde yürüyüşte Mesih yürüyüşü yani kusursuzu kuşanmak esastır. Bu da "düşüncenin yenilenmesiyle sürekli Mesih'e değişmektir". Aslında "hikmetli kişinin gözleri başındadır" tarzında bir ifadede gerçek hikmet saran Işık kutsal Ruh'la işleyebilmek demektir. Çünkü Kutsal Ruh düşüncede belirip üstü alta açandır.

Düşünce başta doğar ve bütün bedeni harekete geçirir. Bu bir anlamda "sudan ve Ruh'tan" doğmaya işaret etmektedir. Ve "Giysilerin hep ak” olması ise, Mesih kurtarışında Mesih'i gönenmeye güzel bir sembol oluşturmaktadır. Ve Ruh'tan doğuş ise, "Yaratan'ın Ruh'unun kişide işlemesidir". (Hez.36:25-26).

Bu adeta başın bir mumun fitili gibi olması halidir. Beden yani mum içi bütün fitili kapsar ama ucun yanması için o uç kesimin hep yağlı olması gerekmektedir. Bu da harika bir benzetmedir. Yani Mesih talebesi daima "dar kapı" talebesidir. Mesih'i giyinmenin, suret olmanın sorumluluğunda işlemek durumundadır. Hareket yani ilahi karakterin kişi karakterinde açılması sürekli Ruh'un işleyişidir. Bir diğer deyişle Ruh'un işleyişi, hep Mesih seviyesi bir yaşamın, söylem ve tavrın sürekli kişiden akması anlamındadır. Bu nedenle Ruh’la mesh edilmiş bir yaşam, sürekli Yaratanı yaşama durumudur. Bu nedenle "başından zeytinyağ eksilmesin" ifadesi önemli bir ifade, önemli bir duadır da. Yakup da kaleme aldığı mektubunda adeta bu ifadeye açıklık getirirmiş gibi, bilge ve anlayışlı olanı olumlu yaşayışla, bilgelikten doğan alçak gönüllülükle iyi eylemler yapan kişi olarak tanımlanmaktadır (Yakp.3:13).

Kısacası Mesih'in kurtarışı ile Yaratan'a yürüyen kişi Ruh'un sürekli kendisinde ışımasında üzerine çektiği kötü bakış ve kötü söz atakları arasında "sonsuzluk hacısı"

olarak yol almaya devam edip duracak olan kişidir. Bu nedenle Efendimiz Mesih İsa "Sizin ışığınız insanların önünde öyle parlasın ki, iyi işlerinizi görerek göklerdeki Babanız'ı yüceltsinler"-Mt.5:16 demektedir.

İRFAN VE İÇSELLİK KİTAPLIĞI

YAZILAR VE ÖTESI

VE BENZETMELERLE ANLATTI...

"Göklerin Egemenliği'nin sırlarını bilme ayrıcalığı size verildi."
— Matta 13:11